

INFORMACJE DLA PODMIOTÓW KONTROLOWANYCH O KRYTERIACH KONTROLI PROWADZONYCH PRZEZ WIOŚ

Spis tematów:

1. POWIETRZE

- 1.1. Ochrona powietrza
- 1.2. Handel emisjami gazów cieplarnianych
- 1.3. Kontrole substancji zubożających warstwę ozonową (SZWO)
- 1.4. Rejestr Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń (PRTR)
- 1.5. Zarządzanie emisjami (KOBIZE)
- 1.6. Obowiązkowe pomiary emisji – powietrze

2. HAŁAS

- 2.1. Ochrona przed hałasem

3. ŚCIEKI

- 3.1. Gospodarka wodna
- 3.2. Gospodarka ściekowa
- 3.3. Gospodarka ściekowa (kary)
- 3.4. Obowiązkowe pomiary emisji – ścieki

4. ODPADY

- 4.1. Gospodarka odpadami
- 4.2. Międzynarodowe przemieszczanie odpadów
- 4.3. Postępowanie z pojazdami wycofanymi z eksploatacji
- 4.4. Postępowanie z zużytym sprzętem elektrycznym i elektronicznym
- 4.5. Postępowanie z zużytymi bateriami i akumulatorami

5. INNE

- 5.1. Kryteria kontroli prowadzonych przez WIOŚ
- 5.2. Gospodarka chemikaliami (Rozporządzenie REACH)
- 5.3. Informacje dla inwestorów
- 5.4. Kontrola wyrobów wprowadzanych do obrotu
- 5.5. Poważne awarie

Wymagania w zakresie wprowadzania gazów i pyłów do powietrza

Wymagania dot. posiadania pozwolenia na wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza

Art.220 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j.: Dz. U. 2016 r., poz. 672)

ust.3. Jeżeli w związku z wejściem w życie rozporządzenia, o którym mowa w ust. 2, wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza:

1) nie będzie wymagać pozwolenia, to pozwolenie wydane na podstawie dotychczasowych przepisów wygasa z dniem wejścia w życie tego rozporządzenia;

2) będzie wymagać pozwolenia, a dotychczas pozwolenie nie było wymagane, to obowiązek posiadania pozwolenia powstaje po upływie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie tego rozporządzenia.

Art.221 w zw. z art.184 ust.2-4 określa co powinien zawierać wniosek do uzyskania ww. pozwolenia.

Pozwolenia wymaga wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza w sposób zorganizowany (systemy wentylacyjne z mechanicznym wyciągiem zanieczyszczeń):

- instalacje technologiczne
- instalacje energetycznego spalania paliw (nominalna moc cieplna instalacji: spalanie węgla - > 5MW; spalanie oleju opałowego - > 10 MW; spalanie gazu - > 15 MW)

Instalacje objęte Standardami Emisyjnymi

określa rozp. MŚ z dn. 04.11.2014r. w sprawie standardów emisyjnych z instalacji (Dz.U. z 2014r., poz.1546)

- instalacje energetycznego spalania paliw (Rozdział 2, §4, zał. 1-6 ww. rozp.)
- instalacje spalania i współspalania odpadów (Rozdział 3, §15, zał. 7-8 ww. rozp.)
- instalacje technologiczne (Rozdział 6 – instalacje w których są używane rozpuszczalniki organiczne – lotne związki organiczne w skrócie LZO; zał. 9 i 10 tab.1) – kryterium stanowi roczne zużycie LZO w Mg/rok zawartych w stosowanych materiałach i surowcach do produkcji

POZWOLENIA NIE WYMAGA

- wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza w sposób niezorganizowany (w tym systemy wentylacyjne bez mechanicznego wyciągu tzw. wentylacje grawitacyjne) – określa rozp. MŚ z dn. 2.07.2010r. ws. przypadków, w których wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza z instalacji nie wymaga pozwolenia (Dz.U. Nr 130, poz.881)

Wymagania dot. zgłoszenia instalacji do organu ochrony środowiska (emisja zorganizowana)

- określa art.152 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j.: Dz. U. 2016r., poz. 672), w związku z rozp. MŚ z dn. 2.07.2010r. w sprawie rodzajów instalacji, których eksploatacja wymaga zgłoszenia (Dz.U. Nr 130, poz.880):

- instalacje energetycznego spalania paliwa o nominalnej mocy cieplnej > 1 MW (bez względu na rodzaj stosowanego paliwa),

- instalacje technologiczne, z których emisja każdej substancji nie przekracza 10% wartości dopuszczalnych lub 10% wartości odniesienia substancji w powietrzu (rozp. MŚ z dnia 24 sierpnia 2012 r. w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu /Dz. U. z 2012, poz.1031/ oraz rozp. MŚ z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu /Dz. U. z 2010 NR 16 poz. 87/.

System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (handel emisjami)

USTAWA z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. z 2015 r., poz. 266).

System Handlu Emisją (SHE) obejmuje:	<p>System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, zwany dalej "systemem", obejmuje emisję gazów cieplarnianych z instalacji spełniającej następujące kryteria:</p> <ol style="list-style-type: none">1) instalacji<ul style="list-style-type: none">- w której jest prowadzona działalność powodująca ich emisję,- która spełnia wartości progowe odniesione do zdolności produkcyjnych2) operacji lotniczej. <p>Emisja gazów cieplarnianych z instalacji objętej systemem dotyczy:</p> <ul style="list-style-type: none">- od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. dwutlenku węgla (CO₂);- od dnia 1 stycznia 2013 r.: <p style="margin-left: 40px;">dwutlenku węgla (CO₂), podtlenku azotu (N₂O), perfluorowęglowodorów (PFCs).</p> <p>Emisja gazów cieplarnianych z operacji lotniczej dotyczy od dnia 1 stycznia 2012 r. dwutlenku węgla (CO₂).</p> <p>Załączniki nr 1 i 2 do ustawy określają:</p> <ol style="list-style-type: none">1) rodzaje działań prowadzonych w instalacjach wraz z wartościami progowymi odniesionymi do zdolności produkcyjnych tych instalacji i gazy cieplarniane przyporządkowane danemu działaniu2) wskaźniki zgodności, służące wykazaniu, że zadania inwestycyjne są realizowane zgodnie z zasadami określonymi w komunikacie komisji nr 2011/c99/03. <p>Wykaz gazów cieplarnianych i innych substancji wprowadzanych do powietrza objętych systemem zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji obejmuje „Załącznik” do ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2009 r. Nr 130, poz. 1070).</p>
Podstawowe zadania i obowiązki prowadzących instalacje	<ol style="list-style-type: none">1. Prowadzący instalację, który posiada instalację objętą systemem, jest obowiązany do uzyskania zezwolenia.2. Eksploatacja instalacji jest dozwolona wyłącznie po uzyskaniu zezwolenia.3. Zezwolenie jest wydawane na wniosek prowadzącego instalację.4. Zezwolenie wydaje odpowiednio organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego albo pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o którym mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, zwany dalej „organem właściwym do wydania zezwolenia”.5. Zezwolenie wydaje się na czas nieoznaczony.6. Na wniosek prowadzącego instalację zezwoleniem można objąć emisję z jednej lub więcej instalacji położonych na terenie jednego zakładu.7. Prowadzącemu instalację nową przydziela się uprawnienia do emisji z rezerwy uprawnień, o której mowa w art. 10a ust. 7 dyrektywy 2003/87/WE.8. Uprawnień do emisji nie przydziela się nowej instalacji wytwarzającej energię elektryczną.9. Prowadzący instalację nową składa wniosek o wydanie zezwolenia lub zmianę zezwolenia do organu właściwego do wydania zezwolenia nie później niż 3 miesiące przed dniem rozpoczęcia eksploatacji instalacji nowej.

	<p>10. Prowadzący instalację spełniającą przesłanki objęcia systemem jest obowiązany sporządzić plan monitorowania wielkości emisji.</p> <p>11. Plan monitorowania wielkości emisji podlega zatwierdzeniu w zezwoleniu.</p> <p>12. Prowadzący instalację i operator statku powietrznego są obowiązani do monitorowania wielkości emisji zgodnie z planem monitorowania wielkości emisji.</p> <p>13. Prowadzący instalację i operator statku powietrznego są obowiązani do rozliczenia wielkości emisji za każdy rok okresu rozliczeniowego.</p> <p>14. Prowadzący instalację i operator statku powietrznego rozliczają wielkość emisji na podstawie raportu o wielkości emisji sporządzanego za poprzedni rok okresu rozliczeniowego.</p>
<p>Kary pieniężne</p>	<p>1. Jeżeli prowadzący instalację eksploatuje instalację bez zezwolenia, o którym mowa w art. 51, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 50 000 zł.</p> <p>2. Jeżeli operator statku powietrznego prowadzi operacje lotnicze bez zatwierdzonych planów monitorowania, o których mowa w art. 74, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 50 000 zł.</p> <p>3. Jeżeli operator statku powietrznego nie wystąpił z wnioskiem, o którym mowa w art. 76 ust. 2, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 10 000 zł.</p> <p>3. Jeżeli prowadzący instalację nie wystąpił z wnioskiem o zmianę zezwolenia w przypadku, o którym mowa w art. 55 ust. 1 pkt 5, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 10 000 zł.</p> <p>4. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego, który nie dokonał rozliczenia wielkości emisji w terminie, o którym mowa w art. 92 ust. 1 lub 5, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości równej iloczynowi liczby uprawnień do emisji, która nie została umorzona, i jednostkowej stawki administracyjnej kary pieniężnej.</p> <p>5. Jednostkowa stawka administracyjnej kary pieniężnej stanowi równowartość 100 euro.</p> <p>6. Uiszczenie przez prowadzącego instalację albo operatora statku powietrznego administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, nie zwalnia go od rozliczenia wielkości emisji, o którym mowa w art. 92.</p> <p>7. Prowadzący instalację albo operator statku powietrznego, który nie dostarczył w terminie określonym w art. 86 ust. 1 Krajowemu ośrodkowi raportu, o którym mowa w art. 80 ust. 3, lub sprawozdania z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 50 000 zł.</p> <p>8. Jeżeli w terminie do dnia 15 kwietnia prowadzący instalację albo operator statku powietrznego dostarczy Krajowemu ośrodkowi raport, o którym mowa w art. 80 ust. 3, i sprawozdanie z weryfikacji, o którym mowa w art. 84 ust. 1, administracyjną karę pieniężną wymierza się w wysokości 10% kary, o której mowa w ust. 1.</p> <p>9. Prowadzący instalację, który nie wprowadził w terminie określonym w art. 66 ust. 5 zmian, o których mowa w art. 66 ust. 4, podlega administracyjnej karze pieniężnej w wysokości 5000 zł.</p> <p>Administracyjne kary pieniężne, o których mowa w art. 102 ust. 1, art. 103 ust. 1–3, art. 104 ust. 1 i art. 105, nakłada, w drodze decyzji, organ Inspekcji (wojewódzki inspektor ochrony środowiska).</p> <p>2. Organ Inspekcji stwierdza naruszenia, o których mowa w art. 102 ust. 1, art. 103 ust. 1–3, art. 104 ust. 1 i art. 105, na podstawie wykazów, o których mowa w art. 94 ust. 1 i art. 95 ust. 1, lub ustaleń kontroli.</p> <p>3. Organ Inspekcji stwierdza naruszenie, o którym mowa w art. 105 ust. 3, na podstawie informacji przekazanej przez Krajowy ośrodek.</p> <p>4. Organ Inspekcji przesyła Krajowemu ośrodkowi kopię decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej, a w przypadku nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na operatora statku powietrznego, także ministrowi właściwemu do spraw środowiska.</p> <p>Kary pieniężne nakłada, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor ochrony środowiska. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska stwierdza naruszenia, o których mowa w art.</p>

	70-72 Ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. z 2011 r., Nr 125, poz. 695), na podstawie wykazów, o których mowa w art. 66 ust. 1, informacji, o której mowa w art. 66 ust. 3, lub ustaleń kontroli.
Wspólnotowe akty prawne	<ul style="list-style-type: none"> • Dyrektywa 2003/87/WE z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE, • Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/101/WE z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie. (Dz. Urz. UE L 8 z dn. 13.01.2009 r. str. 3). • Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych. • Dyrektywa 2004/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, z uwzględnieniem mechanizmów projektowych Protokołu z Kioto (tzw. „dyrektywa łącząca”) • Rozporządzenie Komisji (UE) nr 600/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie weryfikacji raportów na temat wielkości emisji gazów cieplarnianych i raportów dotyczących tonokilometrów oraz akredytacji weryfikatorów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 181/1 z 12.07.2012 r.) • Rozporządzenie Komisji Europejskiej nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE (<i>Wymogi w nich zawarte dotyczące monitorowania emisji gazów cieplarnianych przez prowadzących instalację i operatorów lotniczych będą obowiązywać od 1 stycznia 2013 roku – wcześniej należy przygotować i zatwierdzić nowe plany monitorowania</i>). <p>Wszystkie akty prawne UE zamieszczono na stronie internetowej KOBIZE: http://www.kobize.pl/akty-prawa-wspolnotowego.html</p>
Polskie akty prawne	<ul style="list-style-type: none"> • Ustawa z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2009 r. Nr 130, poz. 1070). • Ustawa z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. z 2011 r., Nr 125, poz. 695). • Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 12 września 2008 r. w sprawie sposobu monitorowania wielkości emisji substancji objętych wspólnotowym systemem handlu uprawnieniami do emisji (Dz. U. z 2008 r. Nr 183, poz. 1142), • Ustawa z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. U. z 2016 r., poz. 266). <p>Wszystkie akty prawa wewnętrznego zamieszczono na stronie internetowej KOBIZE: http://www.kobize.pl/akty-prawa-wspolnotowego.html</p>

WYMAGANIA W ZAKRESIE SUBSTANCJI ZUBOŻAJĄCYCH WARSTWĘ OZONOWĄ I FLUOROWANYCH GAZÓW CIEPLARNIANYCH

Nowa ustawa z dnia 15 maja 2015 r. o substancjach zubożających warstwę ozonową oraz o niektórych fluorowanych gazach cieplarnianych (Dz. U. z 2015 r., poz. 881) wprowadza m.in. obowiązek badania szczelności instalacji i urządzeń dla substancji kontrolowanych (szwo) i dla fluorowanych gazów cieplarnianych w przypadku urządzeń:

- 1) dla zawartości od 3 do mniej niż 30 kg czynnika chłodniczego – raz na 12 miesięcy (nie dotyczy oznaczonych urządzeń hermetycznie zamkniętych zawierających poniżej 6 kg)
- 2) dla zawartości od 30 do 300 kg czynnika chłodniczego – raz na 6 miesięcy,
- 3) dla zawartości od 300 kg czynnika chłodniczego – raz na 3 miesiące.

Wg nowej ustawy operatorzy urządzenia lub instalacji mają obowiązek rejestracji w Centralnym Rejestrze Operatorów Urządzeń i Systemów Ochrony Przeciwpożarowej (zgodnie z art. 19), a rejestr taki powstał w ciągu 6 miesięcy od ogłoszenia ustawy. Zgodnie z art. 14 ust. 6 i art. 19 ust. 2, w rejestrze mieszczą się Karty Urządzeń, których aktualne kopie operator ma też przechowywać w miejscu funkcjonowania tych urządzeń.

Karta Urządzenia jest dokumentem elektronicznym, obowiązującym dla urządzeń zawierających co najmniej 3 kg substancji kontrolowanych lub F-gazów (osobno dla kontrolowanych i osobno dla F-gazów). Założenie w/w karty należy dokonać w ciągu 10 dni od dostarczenia urządzenia lub jego instalacji, natomiast dla urządzeń pracujących przed wejściem w życie w/w ustawy – w ciągu 60 dni od powstania rejestru, tj. do dnia 14 marca 2016 r. (60 dni od dnia upublicznienia Centralnego Rejestru Operatorów (tj. 13 stycznia 2016 r.) – rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 08 stycznia 2016 r. w sprawie Centralnego Rejestru Operatorów Urządzeń i Systemów Ochrony Przeciwpożarowej (Dz. U. z 2016 r., poz. 56).

Nowa Ustawa reguluje także:

- 1) obowiązki podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w zakresie produkcji i usług związanych ze stosowaniem substancji zubożających warstwę ozonową lub fluorowanych gazów cieplarnianych, a także z obrotem tymi substancjami i gazami oraz produktami, urządzeniami, systemami ochrony przeciwpożarowej, gaśnicami i systemami klimatyzacji w niektórych pojazdach silnikowych zawierającymi te substancje lub gazy lub od nich uzależnionymi, oraz obowiązki podmiotów użytkujących produkty, urządzenia, systemy ochrony przeciwpożarowej, gaśnice i systemy klimatyzacji w niektórych pojazdach silnikowych, zawierające te substancje lub gazy lub od nich uzależnione,
- 2) zadania organów i jednostek właściwych w sprawach substancji zubożających warstwę ozonową oraz fluorowanych gazów cieplarnianych oraz postępowania z produktami, urządzeniami, systemami ochrony przeciwpożarowej i gaśnicami, a także systemami klimatyzacji w niektórych pojazdach silnikowych, zawierającymi te substancje lub gazy lub od nich uzależnionymi - w zakresie nieuregulowanym rozporządzeniami, o których mowa w ust. 1;
- 3) sankcje za naruszenie przepisów dotyczących substancji zubożających warstwę ozonową i fluorowanych gazów cieplarnianych oraz produktów, urządzeń, systemów ochrony przeciwpożarowej, gaśnic, systemów klimatyzacji w niektórych pojazdach silnikowych,

zawierających substancje zubożające warstwę ozonową lub fluorowane gazy cieplarniane lub od nich uzależnionych.

Nowe rozporządzenia

w Dzienniku Ustaw z dn. 12 stycznia 2016 r. poz. 56 ukazało się Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 8 stycznia 2016 r. w sprawie Centralnego Rejestru Operatorów Urządzeń i Systemów Ochrony Przeciwpożarowej.

W Dzienniku Ustaw z dn. 18 grudnia 2015 r. poz. 2141 ukazało się Rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 8 grudnia 2015 r. w sprawie wykazu operatorów urządzeń i systemów ochrony przeciwpożarowej, będących na wyposażeniu jednostek organizacyjnych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

W Dzienniku Ustaw z dn. 21 grudnia 2015 r. poz. 2155 ukazało się Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 10 grudnia 2015 r. w sprawie wzoru sprawozdania dotyczącego nielegalnego przywozu i wywozu substancji kontrolowanych.

W Dzienniku Ustaw z dn. 29 grudnia 2015 r. poz. 2251 ukazało się Rozporządzenie Ministra Rozwoju z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie minimalnych wymagań dotyczących wyposażenia technicznego odpowiedniego dla wykonywania czynności objętych certyfikatem dla personelu.

W Dzienniku Ustaw z dn. 30 grudnia 2015 r. poz. 2317 ukazało się Rozporządzenie Ministra Rozwoju z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie minimalnych wymagań dotyczących wyposażenia technicznego do prowadzenia szkoleń i przeprowadzania egzaminów, wiedzy teoretycznej i doświadczenia praktycznego osób przeprowadzających egzaminy oraz prowadzących szkolenia, wymagań dotyczących przeprowadzania egzaminów, a także wzorów dokumentu potwierdzającego złożenie egzaminu z wynikiem pozytywnym, wniosku o wydanie certyfikatu i certyfikatów dla personelu.

W Dzienniku Ustaw z dn. 7 grudnia 2015 r. poz. 2052 ukazało się Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 6 listopada 2015 r. dotyczące wzorów wniosków o odstępstwa od zakazów dotyczących niektórych substancji kontrolowanych.

W Dzienniku Ustaw z dn. 7 grudnia 2015 r. poz. 2054 ukazało się Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 10 listopada 2015 r. dotyczące wzoru sprawozdania dotyczącego urządzeń lub systemów ochrony przeciwpożarowej będących na wyposażeniu jednostek organizacyjnych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

W Dzienniku Ustaw z dn. 8 grudnia 2015 r. poz. 2072 ukazało się Rozporządzenie Ministra Rozwoju z dnia 3 grudnia 2015 r. dotyczące wskazania podmiotu pełniącego funkcję jednostki certyfikującej przedsiębiorców oraz jednostki certyfikującej personel.

W Dzienniku Ustaw z dn. 8 grudnia 2015 r. poz. 2074 ukazało się Rozporządzenie Ministra Rozwoju z dnia 3 grudnia 2015 r. dotyczące jednostkowych stawek opłat za czynności realizowane przez jednostkę certyfikującą personel.

W Dzienniku Ustaw z dn. 14 grudnia 2015 r. poz. 2119 ukazało się Rozporządzenie Ministra Rozwoju z dnia 10 grudnia 2015 r. dotyczące wzoru wniosku o wydanie certyfikatu dla przedsiębiorców, wzoru tego certyfikatu i jego opisu oraz wysokości jednostkowych stawek opłat pobieranych przez jednostkę certyfikującą przedsiębiorców.

W Dzienniku Ustaw z dn. 15 grudnia 2015 r. poz. 2125 ukazało się Rozporządzenie Ministra Rozwoju z dnia 10 grudnia 2015 r. dotyczące minimalnych wymagań dotyczących wyposażenia technicznego przedsiębiorcy prowadzącego działalność polegającą na instalacji, konserwacji lub

serwisowaniu urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych lub pomp ciepła i systemów ochrony przeciwpożarowej, zawierających fluorowane gazy cieplarniane.

W Dzienniku Ustaw z dn. 17 grudnia 2015 r. poz. 2137 ukazało się Rozporządzenie Ministra Rozwoju z dnia 11 grudnia 2015 r. dotyczące wymagań dotyczących wyposażenia technicznego jednostek prowadzących szkolenia w zakresie odzysku substancji kontrolowanych oraz fluorowanych gazów cieplarnianych z systemów klimatyzacji w niektórych pojazdach silnikowych, minimalnych wymagań dotyczących wiedzy teoretycznej i doświadczenia praktycznego osób prowadzących szkolenia, wzoru zaświadczenia o odbytym szkoleniu i wysokości jednostkowych stawek opłat.

W Dzienniku Ustaw z dn. 18 grudnia 2015 r. poz. 2148 ukazało się Rozporządzenie Ministra Rozwoju z dnia 14 grudnia 2015 r. dotyczące wzoru zgłoszenia podmiotu zamierzającego pełnić funkcję jednostki oceniającej personel oraz wzoru zgłoszenia podmiotu zamierzającego pełnić funkcję jednostki prowadzącej szkolenia.

W Dzienniku Ustaw z dn. 18 grudnia 2015 r. poz. 2149 ukazało się Rozporządzenie Ministra Rozwoju z dnia 16 grudnia 2015 r. dotyczące sposobu przeprowadzania kontroli spełniania warunków uzyskania certyfikatu dla przedsiębiorców.

W dniu 15 stycznia w Dzienniku Ustaw poz. 67 zostało opublikowane rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie wzoru sprawozdania dla podmiotów użytkujących systemy ochrony przeciwpożarowej i gaśnice zawierające halony i przeznaczone do zastosowań krytycznych.

W dniu 18 stycznia 2016 r. w Dzienniku Ustaw poz. 73 zostało opublikowane rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 14 stycznia 2016 r. w sprawie wzoru Karty Urządzenia i wzoru Karty Systemu Ochrony Przeciwpożarowej oraz sposobu ich sporządzania i prowadzenia.

W dniu 19 stycznia 2016 r. w Dzienniku Ustaw poz. 88 zostało opublikowane rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie sprawozdań dotyczących substancji zubożających warstwę ozonową lub fluorowanych gazów cieplarnianych.

W dniu 20 stycznia 2016 r. w Dzienniku Ustaw poz. 89 zostało opublikowane rozporządzenie Ministra Rozwoju z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie sprawdzania pod względem wycieków urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych i pomp ciepła oraz systemów ochrony przeciwpożarowej zawierających substancje kontrolowane.

W związku z opublikowaniem w Dzienniku Ustaw z dn. 19 stycznia 2016 r. poz. 88 Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 19 stycznia 2016 r. w sprawie sprawozdań dotyczących substancji zubożających warstwę ozonową lub fluorowanych gazów cieplarnianych w dniu 22 stycznia 2016 r. została upubliczniona na stronie <http://www.bds.ichp.pl> **Baza Danych Sprawozdań o SZWO i FGC**.

Podmioty mogą dokonać rejestracji na ww. stronie internetowej. Prosimy przed rejestracją zapoznać się z dokumentem „Instrukcja Użytkownika Bazy Danych Sprawozdań o SZWO i FGC

W związku z opublikowaniem w Dzienniku Ustaw z dn. 12 stycznia 2016 r. poz. 56 Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 8 stycznia 2016 r. w sprawie Centralnego Rejestru Operatorów Urządzeń i Systemów Ochrony Przeciwpożarowej w dniu 13 stycznia 2016 r. został upubliczniony na stronie www.cro.ichp.pl Centralny Rejestr Operatorów Urządzeń i Systemów Ochrony Przeciwpożarowej.

Więcej informacji, na stronie:

<http://www.ichp.pl/bowoik-aktualnosci>

Europejski Rejestr Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń (PRTR) – zasady wprowadzania danych do rejestru

PRTR - Rozporządzenie (WE) Nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń i zmieniające dyrektywę Rady 91/689/EWG i 96/61/WE (DZ.Urz. UE L 33 z 4.2.2006)

W związku z Rozporządzeniem (WE) NR 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 stycznia 2006 roku; zmieniającym dyrektywę Rady 91/689/EWG i 96/61/WE; ustanowiono Europejski Rejestr Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń w postaci publicznie dostępnej elektronicznej bazy danych.

Zakład zgłasza dane w ramach E-PRTR, jeżeli spełnia on następujące kryteria:

- zakład prowadzi co najmniej jeden z 65 rodzajów działalności gospodarczej określonych w E-PRTR, wymienionych w załączniku I do rozporządzenia E-PRTR, oraz przekracza co najmniej jeden próg wydajności E-PRTR;
- zakład transferuje odpady poza miejsce powstania, których ilość przekracza próg wyznaczony w art. 5 rozporządzenia;
- zakład uwalnia zanieczyszczenia, których ilość przekracza progi określone dla poszczególnych ośrodków – powietrza, wody i gleby – w załączniku II do rozporządzenia E-PRTR.

Dane podlegające corocznemu zgłaszaniu przez zakład, dla których stosowne progi są przekraczane, są następujące:

- Uwolnienia do powietrza, wody i gleby jakichkolwiek z 91 zanieczyszczeń objętych E-PRTR;
- Transfery poza miejsce powstania jakiegokolwiek z 91 zanieczyszczeń objętych E-PRTR w ściekach przeznaczonych do oczyszczania poza zakładem;
- Transfery poza miejsce powstania odpadów (zgłaszanych w tonach/rocznie) przeznaczonych do odzysku lub unieszkodliwienia. W przypadku przemieszczeń odpadów niebezpiecznych poza kraj zgłaszający konieczne jest podanie szczegółowych informacji na temat odbiorców takich odpadów.

Zgłaszane uwolnienia obejmują każde wprowadzenie do środowiska jakiegokolwiek zanieczyszczenia uwzględnionego na liście w wyniku dowolnej działalności ludzkiej, zamierzonej lub przypadkowej, rutynowej lub nierutynowej w miejscu działalności zakładu.

E-PRTR zawiera także informacje na temat uwolnień ze źródeł rozproszonych do wody, które będą stopniowo aktualizowane i poszerzane.

Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 1 października 2007 r. w sprawie wzoru formularza sprawozdania do tworzenia Krajowego Rejestru Uwalniania i Transferu Zanieczyszczeń (Dz. U. z 2007 r. Nr 187, poz. 1341) dokument elektroniczny jest opatrywany przez prowadzącego instalację bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu w rozumieniu ustawy z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (Dz. U. z 2001 r. Nr 130, poz. 1450 z późniejszymi zmianami).

Jeżeli składający sprawozdanie nie posiada bezpiecznego podpisu elektronicznego dodatkowo przesyła do wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska podpisany wydruk sprawozdania.

Zgodnie z Art. 236 d ust. 1 znowelizowanej ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (j. t. Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 z późniejszymi zmianami), w przypadku niewypełnienia obowiązku sprawozdawczego wojewódzki inspektor ochrony środowiska nakłada na prowadzącego instalację, w drodze decyzji, **karę pieniężną w wysokości 10.000 zł.**

Na podstawie z Art. 236 d ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (j. t. Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 z późniejszymi zmianami), w przypadku niezapewnienia przez prowadzącego instalację jakości przekazywanych danych pod względem ich kompletności, spójności lub wiarygodności wojewódzki inspektor ochrony środowiska nakłada na prowadzącego instalację, w drodze decyzji, **karę pieniężną w wysokości 5.000 zł.**

Informacje dot. obowiązujących aktów prawnych, wytycznych oraz raportowania na stronie internetowej GIOŚ:

<http://www.gios.gov.pl/artykuly/podkategoria/63/Krajowy-rejestr-uwalniania-i-transferu-zanieczyszczen>

Raportowanie o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji do powietrza (KOBIZE)

Od 2010r. istnieje nowy obowiązek wprowadzania do Krajowej bazy, prowadzonej przez Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami, raportów zawierających informacje wskazane w art. 6 ust. 2 pkt 1-10, ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. 2015 poz. 2273 z późn. zm.), dla wszystkich podmiotów korzystających ze środowiska poprzez wprowadzanie do powietrza gazów lub pyłów, czy to w sposób zorganizowany jak i niezorganizowany.

Zgodnie z art. 7. ust. 1 ww. ustawy /cyt./: „Podmiot korzystający ze środowiska, którego działalność powoduje emisje, sporządza i wprowadza do Krajowej bazy, w terminie do końca lutego każdego roku, raport zawierający informacje wskazane w art. 6 ust. 2 pkt 1–10, dotyczące poprzedniego roku kalendarzowego.”.

Zgodnie z art. 59, cyt.: „Pierwszy raport, o którym mowa w art. 7 ust. 1, podmiot korzystający ze środowiska sporządza za rok 2010 i wprowadza do Krajowej bazy w terminie do końca lutego 2011 r.”

Zgodnie z art. 6. ust. 2, cyt.: „Krajowy system obejmuje informacje o:

- 1) podmiotach korzystających ze środowiska;
- 2) miejscach korzystania ze środowiska, gdzie prowadzona jest działalność powodująca emisje;
- 3) urządzeniach, których eksploatacja powoduje emisje;
- 4) instalacjach, źródłach powstawania i miejscach emisji;
- 5) środkach technicznych mających na celu zapobieganie lub ograniczanie emisji;
- 6) wielkościach emisji;
- 7) wielkościach produkcji oraz charakterystyce surowców i paliw towarzyszących emisjom;
- 8) pozwoleniach zintegrowanych lub pozwoleniach na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o których mowa w art. 181 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, w tym o rodzajach i ilościach gazów lub pyłów dopuszczonych do wprowadzenia do powietrza, zezwoleniach, o których mowa w przepisach o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, oraz o zgłoszeniach instalacji mogących negatywnie oddziaływać na środowisko z uwagi na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o których mowa w art. 152 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- 9) odstępstwach od dopuszczalnych wielkości emisji;
- 10) przedsięwzięciach inwestycyjnych, terminach ich realizacji oraz prognozowanych wielkościach emisji z tych przedsięwzięć lub sprawnościach redukcji emisji albo stężeniach substancji w gazach odlotowych planowanych do osiągnięcia w wyniku realizacji tych przedsięwzięć;”.

Raport zawierający informacje wskazane w art. 6 ust. 2 pkt 1-10 sporządza się wg wzoru formularza zawartego w załączniku do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie wzoru formularza raportu oraz sposobu jego wprowadzania do Krajowej bazy o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2011 r., Nr 3, poz. 4).

Art. 60a. 1. Do opłaty za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o której mowa w art. 273 ust. 1 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 56, należnej za okres do dnia 31 grudnia 2016 r. stosuje się przepisy art. 285–288 ustawy zmienianej w art. 56, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.
2. Opłatę za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza za pierwsze półrocze 2017 r. wnosi się w wysokości 50% sumy opłat za wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza należnych za pierwsze i drugie półrocze 2016 r.

Art. 61. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 286 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 56 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 286 ust. 10 ustawy zmienianej w art. 56.

Art. 62. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 56 pkt 7, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2017 r.

Wymagania dotyczące wykonywania obowiązkowych pomiarów wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska przez prowadzących instalację

Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska w Krakowie informuje, że od 1 stycznia 2008 r. obowiązuje art. 147a ustawy Prawo ochrony środowiska.

Zgodnie z aktualnym brzmieniem cyt. wyżej artykułu:

1. Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia są obowiązani zapewnić wykonanie pomiarów wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska, w tym pobieranie próbek przez:

1) akredytowane laboratorium w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2087, z późn. zm. 230) lub

2) laboratorium posiadające uprawnienia do badania właściwości fizykochemicznych, toksyczności i ekotoksyczności substancji i preparatów nadane w trybie ustawy z dnia 11 stycznia 2001 r. o substancjach i preparatach chemicznych (Dz. U. Nr 11, poz. 84, z późn. zm.24)

– w zakresie badań, do których wykonywania są obowiązani.

1a. Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia, posiadający certyfikat systemu zarządzania jakością, mogą wykonywać pomiary wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska, do których wykonywania są obowiązani, we własnym laboratorium, pod warunkiem, że laboratorium to jest również objęte systemem zarządzania jakością.

1b. Przepisów ust. 1 i 1a nie stosuje się do wykonywania pomiarów:

1) ilości pobieranej wody, do których są obowiązani prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia;

2) wielkości emisji, do których jest obowiązana służba radiokomunikacyjna amatorska w rozumieniu art.2 pkt 37 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2014 r. poz. 243, z późn. zm.).

2. Jeżeli prowadzący instalację jest obowiązany do prowadzenia ciągłych pomiarów wielkości emisji, powinien zapewnić możliwość automatycznego ciągłego zapisu wyników przez przyrząd pomiarowy.

Jeżeli podmiot korzystający ze środowiska nie prowadzi wymaganych pomiarów wielkości emisji, pomiary ciągłe nie są prowadzone przez rok kalendarzowy lub pomiary nasuwają zastrzeżenia, zgodnie z art. 305a ustawy Prawo ochrony środowiska, Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska jest zobligowany do wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej.

Przepis ten stosuje się odpowiednio, jeżeli nie są spełnione warunki prowadzenia pomiarów, o których mowa w art. 147a.

Zagraniczne certyfikaty akredytacji, wystawiane przez jednostki akredytujące będące sygnatariuszami wielostronnego porozumienia EA lub ILAC, są w Polsce uznawane na równi z certyfikatami Polskiego Centrum Akredytacji. Informacja o porozumieniu powinna znajdować się

na pierwszej stronie certyfikatu laboratorium akredytowanego przez jednostkę zagraniczną. Jeżeli informacji powyższej nie uwzględniono w certyfikacie, laboratorium musi udowodnić, że jednostka certyfikująca przystąpiła do porozumienia EA lub ILAC.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŚRODOWISKA z dnia 30 października 2014 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody (Dz.U. z 2014r., Poz. 1542).

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŚRODOWISKA z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie rodzajów wyników pomiarów prowadzonych w związku z eksploatacją instalacji lub urządzenia i innych danych oraz terminów i sposobów ich prezentacji (Dz.U. z 2008 R. NR 215, poz.1366)

Przestrzeganie przepisów ochrony środowiska w zakresie ochrony przed hałasem

Ochrona przed hałasem polega na zapewnieniu jak najlepszego stanu akustycznego środowiska, w szczególności poprzez utrzymanie poziomu hałasu poniżej dopuszczalnego lub co najmniej na tym poziomie, ewentualnie zmniejszanie poziomu hałasu co najmniej do dopuszczalnego, gdy nie jest on dotrzymany.

Oceny dotrzymywania wartości dopuszczalnych hałasu w środowisku zewnętrznym dokonuje się na podstawie wartości (wskaźników hałasu mające zastosowanie do ustalania i kontroli warunków korzystania ze środowiska w odniesieniu do jednej doby) określonych w obwieszczeniu Ministra Środowiska z dnia 15 października 2013 r. w sprawie jednolitego tekstu rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz.U. 2014 poz. 112):

- a) $L_{Aeq D}$ - równoważny poziom dźwięku A dla pory dnia (rozumianej jako przedział czasu od godz. 6:00 do godz. 22:00),
- b) $L_{Aeq N}$ - równoważny poziom dźwięku A dla pory nocy (rozumianej jako przedział czasu od godz. 22:00 do godz. 6:00).

W/w rozporządzenie uwzględnia potrzebę prowadzenia długookresowej polityki w zakresie ochrony przed hałasem, potrzebę stosowania wskaźników hałasu do ustalania i kontroli warunków korzystania ze środowiska.

Ponadto w w/w rozporządzeniu, zostały ustalone:

1) zróżnicowane dopuszczalne poziomy hałasu określone wskaźnikami hałasu L_{DWN} , L_N , $L_{Aeq D}$ i $L_{Aeq N}$ dla następujących rodzajów terenów przeznaczonych:

- a) pod zabudowę mieszkaniową,
 - b) pod szpitale i domy opieki społecznej,
 - c) pod budynki związane ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,
 - d) na cele uzdrowiskowe,
 - e) na cele rekreacyjno-wypoczynkowe,
 - f) na cele mieszkaniowo-usługowe;
- 2) poziomy hałasu z uwzględnieniem rodzaju obiektu lub działalności będącej źródłem hałasu;
- 3) okresy, do których odnoszą się poziomy hałasu, jako czas odniesienia.

W przypadku stwierdzenia przez organ ochrony środowiska, na podstawie pomiarów własnych, pomiarów dokonanych przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska lub pomiarów podmiotu obowiązującego do ich prowadzenia, że poza zakładem, w wyniku jego działalności, przekroczone są dopuszczalne poziomy hałasu, organ ten wydaje decyzję o dopuszczalnym poziomie hałasu; za przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu uważa się przekroczenie wskaźnika hałasu $L_{Aeq D}$ lub $L_{Aeq N}$.

W w/w decyzji, określa się dopuszczalne poziomy hałasu poza zakładem przy zastosowaniu wskaźników hałasu $L_{Aeq D}$ i $L_{Aeq N}$ w odniesieniu do rodzajów terenów.

Ponadto w decyzji, mogą być określone m.in. następujące wymagania mające na celu nieprzekraczanie poza zakładem dopuszczalnych poziomów hałasu, a w szczególności:

- 1) rozkład czasu pracy źródeł hałasu dla całej doby, wraz z przewidywanymi wariantami;
- 2) zakres, sposób i częstotliwość prowadzenia pomiarów poziomu hałasu w zakresie, w jakim wykraczają one poza wymagania, o których mowa w art. 147 ustawy Prawo ochrony środowiska, *pomiary wielkości emisji*, i art. 148 ustawy Prawo ochrony środowiska, *wymagania w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji*;

3) formę, układ, techniki i termin przedkładania wyników pomiarów, o których mowa w pkt 2, organowi właściwemu do wydania decyzji i wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska; do wyników przeprowadzonych pomiarów stosuje się odpowiednio przepis art. 147 ustawy Prawo ochrony środowiska, *pomiary wielkości emisji*, ust. 6.

Ocena stanu akustycznego środowiska

1. Oceny stanu akustycznego środowiska i obserwacji zmian dokonuje się w ramach państwowego monitoringu środowiska na podstawie wyników pomiarów poziomów hałasu określonych wskaźnikami hałasu L_{DWN} i L_N oraz z uwzględnieniem pozostałych danych, w szczególności demograficznych oraz dotyczących sposobu zagospodarowania i użytkowania terenu.
2. Oceny stanu akustycznego środowiska dokonuje się obowiązkowo dla:
 - 1) aglomeracji o liczbie mieszkańców większej niż 100 tysięcy;
 - 2) terenów poza aglomeracjami, o których mowa w art. 179 ustawy Prawo ochrony środowiska, *mapa akustyczna terenu*, ust. 1.
3. Powiatowy program ochrony środowiska może określać inne niż wymienione w ust. 2 tereny, dla których dokonywana będzie ocena stanu akustycznego środowiska.
4. Pomiarów dla potrzeb oceny stanu akustycznego środowiska dokonuje się z uwzględnieniem wymagań, o których mowa w art. 148 ustawy Prawo ochrony środowiska, *wymagania w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji*, ust. 1 i art. 176 ustawy Prawo ochrony środowiska, *wymagania w zakresie prowadzenie pomiarów poziomów substancji lub energii*, ust. 1.
5. Na terenach niewymienionych w ust. 2 oceny stanu akustycznego środowiska dokonuje wojewódzki inspektor ochrony środowiska.

Mapy akustyczne

1. Na potrzeby oceny stanu akustycznego środowiska, o której mowa w art. 117 ustawy Prawo ochrony środowiska, *ocena stanu akustycznego środowiska*, ust. 2 pkt 1 i ust. 3, starosta sporządza, co 5 lat, mapy akustyczne, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Sporządzając mapę akustyczną, starosta uwzględnia informacje wynikające z map akustycznych, o których mowa w art. 179 ustawy Prawo ochrony środowiska, *mapa akustyczna terenu*, ust. 1.

Przestrzeganie przepisów w zakresie poboru wód powierzchniowych i podziemnych

1. Podstawy prawne

- Ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz.U. z 2015 poz. 469 z późn. zm.),
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 18 listopada 2014 r. w sprawie rodzajów wyników pomiarów prowadzonych w związku z eksploatacją instalacji lub urządzenia i innych danych oraz terminów i sposobów ich prezentacji (Dz.U. z 2014 r., poz.1800 z późn. zm.),
- ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r., poz.1232 z późn. zm.).

2. Informacje ogólne

1. Ustawa reguluje gospodarowanie wodami zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, a w szczególności kształtowanie i ochronę zasobów wodnych, korzystanie z wód oraz zarządzanie zasobami wodnymi.

2. Wody dzielą się na powierzchniowe i podziemne. Wody, z wyjątkiem wód morza terytorialnego i morskich wód wewnętrznych, są wodami śródlądowymi.

Śródlądowe wody powierzchniowe dzielą się na:

1) płynące, do których zalicza się wody:

- a) w ciekach naturalnych, kanałach oraz w źródłach, z których cieki biorą początek,
- b) znajdujące się w jeziorach oraz innych naturalnych zbiornikach wodnych o ciągłym bądź okresowym naturalnym dopływie lub odpływie wód powierzchniowych,
- c) znajdujące się w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących;

2) stojące, do których zalicza się wody znajdujące się w jeziorach oraz innych naturalnych zbiornikach wodnych niezwiązanych bezpośrednio, w sposób naturalny, z powierzchniowymi wodami płynącymi.

3. Korzystanie z wód polega na ich używaniu na potrzeby ludności oraz gospodarki. Korzystanie z wód nie może powodować pogorszenia stanu wód i ekosystemów od nich zależnych, w szczególności ustaleń planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, a także marnotrawstwa wody, marnotrawstwa energii wody, ani wyrządzać szkód.

4. Wyróżniamy trzy rodzaje korzystania z wód: powszechne, zwykłe i szczególne.

- Szczególne korzystanie z wód:

Szczególnym korzystaniem z wód jest korzystanie wykraczające poza korzystanie powszechne lub zwykłe, w szczególności:

- 1) pobór oraz odprowadzanie wód powierzchniowych lub podziemnych;
- 2) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi;
- 3) przerzuty wody oraz sztuczne zasilanie wód podziemnych;
- 4) piętrzenie oraz retencjonowanie śródlądowych wód powierzchniowych;
- 5) korzystanie z wód do celów energetycznych;
- 6) korzystanie z wód do celów żeglugi oraz spławu;
- 7) wydobywanie z wód kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu;
- 8) rybackie korzystanie ze śródlądowych wód powierzchniowych. Przestrzeganie przepisów w zakresie poboru wód powierzchniowych i podziemnych.

3. Wymagania formalno-prawne

Zasady uzyskiwania i zakres pozwoleń wodnoprawnych reguluje rozdział 4 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz.U. z 2015 poz. 469 z późn. zm.),).

- Działania wymagające uzyskania pozwolenia wodno prawnego:

- szczególne korzystanie z wód,
- regulacja wód oraz zmiana ukształtowania terenu na gruntach przylegających do wód, mającą wpływ na warunki przepływu wody,
- wykonanie urządzeń wodnych,
- rolnicze wykorzystanie ścieków, w zakresie nieobjętym zwykłym korzystaniem z wód,
- długotrwałe obniżenie poziomu zwierciadła wody podziemnej,
- piętrzenie wody podziemnej, - gromadzenie ścieków oraz odpadów w obrębie obszarów górniczych utworzonych dla wód leczniczych,
- odwodnienie obiektów lub wykopów budowlanych oraz zakładów górniczych,
- wprowadzanie do wód powierzchniowych substancji hamujących rozwój glonów,
- wprowadzanie do urządzeń kanalizacyjnych, będących własnością innych podmiotów, ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 45a ust. 1

Pozwolenie wodno prawne, na podstawie art. 122 ust. 2 ustawy, jest wymagane również w przypadku:

- gromadzenia ścieków, a także innych materiałów, prowadzenie odzysku lub unieszkodliwianie odpadów,
- wznoszenia obiektów budowlanych oraz wykonywanie innych robót,
- wydobywania kamienia, żwiru, piasku, innych materiałów oraz ich składowanie na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią, jeżeli wydano decyzje, o których mowa w art. 40 ust. 3 i art. 88l ust. 2.

1) Pozwolenie wodno prawne wydaje się w drodze decyzji na czas określony:

- na szczególne korzystanie z wód wydaje się na okres nie dłuższy niż 20 lat.

2) W pozwoleniu wodno prawnym ustala się cel i zakres korzystania z wód, warunki wykonywania uprawnień oraz obowiązki niezbędne ze względu na ochronę zasobów środowiska, interesów ludności i gospodarki, m.in.: ilość pobieranej lub odprowadzanej wody, w tym maksymalną ilość m³ na godzinę i średnią ilość m³ na dobę oraz maksymalną ilość m³ na rok.

3) Na wspólne korzystanie z wód przez kilka zakładów może być wydane jedno pozwolenie wodno prawne. Zakłady te, występują z wnioskiem o pozwolenie wodno prawne, wskazując jeden z tych zakładów jako zakład główny. Urządzenia wodne służące do wspólnego korzystania z wód utrzymuje zakład główny.

4) Pozwolenie wodno prawne wydaje się na wniosek. Do wniosku dołącza się:

- operat wodno prawny (operat sporządza się w formie opisowej i graficznej),
- decyzję o lokalizacji inwestycji celu publicznego lub decyzję o warunkach zabudowy, jeżeli jest ona wymagana - w przypadku wniosku o wydanie pozwolenia wodno prawnego na wykonanie urządzenia wodnego,
- opis prowadzenia zamierzonej działalności sporządzony w języku nietechnicznym.

5) Pozwolenie wodno prawne wygasa, jeżeli:

- upłynął okres, na który było wydane,
- zakład zrzekł się uprawnień ustalonych w tym pozwoleniu,
- zakład nie rozpoczął wykonywania urządzeń wodnych w terminie 3 lat od dnia, w którym pozwolenie wodno prawne na wykonanie tych urządzeń stało się ostateczne.

6) Pozwolenie wodno prawne można cofnąć lub ograniczyć bez odszkodowania, jeżeli:

- zakład zmienia cel i zakres korzystania z wód lub warunki wykonywania uprawnień ustalonych w pozwoleniu,

- urządzenia wodne wykonane zostały niezgodnie z warunkami ustalonymi w pozwoleniu wodno prawnym lub nie są należycie utrzymywane,
- zakład nie realizuje obowiązków wobec innych zakładów posiadających pozwolenie wodno prawne, uprawnionych do rybactwa oraz osób narażonych na szkody, albo nie realizuje przedsięwzięć ograniczających negatywne oddziaływanie na środowisko, ustalonych w pozwoleniu,
- zasoby wód podziemnych uległy zmniejszeniu w sposób naturalny,
- zakład nie rozpoczął w terminie korzystania z uprawnień wynikających z pozwolenia wodno prawnego, z powodów innych niż określone w art. 135 pkt 3, lub nie korzystał z tych uprawnień przez okres co najmniej 2 lat;
- nastąpiła zmiana przepisów, o których mowa w art. 45 ust. 1 pkt 3 i 4 ust. 2;
- jest to konieczne dla osiągnięcia celów środowiskowych w zakresie wynikającym z planu gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, warunków korzystania z wód regionu wodnego lub warunków korzystania z wód zlewni i uzasadnione wynikami monitoringu wód.

7) Organem właściwym do wydawania pozwoleń wodno-prawnych jest starosta, marszałek województwa lub dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej, w zależności od rodzaju wnioskowanego pozwolenia oraz od rodzaju i lokalizacji inwestycji.

4. Wyniki pomiarów

1. Zgodnie z §7 Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 18 listopada 2014 r. w sprawie rodzajów wyników pomiarów prowadzonych w związku z eksploatacją instalacji lub urządzenia i innych danych oraz terminów i sposobów ich prezentacji (Dz.U. z 2014 r., poz.1800 z późn. zm.) właściwym organom ochrony środowiska oraz wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska przekazuje się wyniki pomiarów prowadzonych w związku z eksploatacją instalacji lub urządzenia, dla wszystkich instalacji lub urządzeń, na które został nałożony obowiązek ich prowadzenia. Wyniki pomiarów oraz inne dane przedkłada się w formie pisemnej, z zastrzeżeniem § 6.

2. Układ przekazywanych wyników pomiarów ilości pobieranej wody jest określony w załączniku nr 3 do rozporządzenia.

3. Wyniki pomiarów oraz inne dane przedkłada się:

1) w przypadku pomiarów ciągłych - w terminie 30 dni od dnia zakończenia półrocza, w którym pomiary zostały wykonane - za I półrocze oraz w terminie do dnia 31 stycznia roku następującego po roku kalendarzowym, w którym pomiary zostały wykonane - za rok kalendarzowy;

2) w przypadku pomiarów okresowych wykonywanych częściej niż jeden raz w miesiącu – w terminie 30 dni od dnia zakończenia kwartału, w którym pomiary zostały wykonane;

3) w pozostałych przypadkach - w terminie 30 dni od dnia zakończenia pomiaru.

Informacja dla podmiotów kontrolowanych o kryteriach jakimi inspektorzy WIOŚ kierują się dokonując oceny podczas kontroli podmiotów korzystających z wód

Podczas kontroli gospodarki wodnej i zagadnień związanych z ochroną wód na terenie kontrolowanej jednostki zakładu, sprawdzany jest:

1. Sposób zaopatrzenia zakładu w wodę.
2. Wykorzystanie pobieranej wody: na cele technologiczne (produkcyjne), bytowe, inne (porządkowe, polewanie dróg i placów, itp.)
3. Stan formalno-prawny w zakresie poboru wody.
4. Sposób odprowadzania ścieków.
5. Źródła wytwarzania ścieków.
6. Stan formalno-prawny w zakresie odprowadzania ścieków.
7. Opłaty za gospodarcze korzystanie ze środowiska w zakresie poboru wód podziemnych oraz odprowadzania ścieków do środowiska.

Podstawowym aktem prawnym regulującym kwestie związane z ochroną wód jest ustawa z dnia 18 lipca 2001 roku „Prawo wodne” (Dz.U. z 2015 poz. 469 z późn. zm.) oraz ustawa ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r., poz.1232 z późn. zm.).

Pobór wody i odprowadzanie ścieków ze środowiska jest **korzystaniem z wód**.

Zgodnie z art. 31. ust 3 w.cyt. ustawy prawo wodne „Korzystanie z wód polega na korzystaniu powszechnym, zwykłym lub szczególnym.”

Pamiętać należy, że **korzystanie szczególne** wymaga zawsze posiadanie **pozwolenia wodno prawnego**.

Akty prawne powiązane:

- ustawa z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U z 2015 r poz. 139 z późn. zm.),
- ustawa z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 2015r. poz. 87 z późn. zm.),
- rozporządzenia wykonawcze do w.w ustaw.

Ad 1.

Sposób zaopatrzenia zakładu w wodę może odbywać się poprzez pobór wody z:

Sieci wodociągowej. W tym przypadku kontrolowane jest czy podmiot posiada umowę z właścicielem/zarządcą sieci wodociągowej na pobór wody z sieci. Sprawdzany jest również stan wodomierza (licznika wody).

Z własnej studni. Pobór wody ze studni jest wykorzystaniem w celach prowadzonej działalności wody podziemnej. Woda podziemna powinna być wykorzystywana, zgodnie z art. 32 ustawy prawo wodne, przede wszystkim:

- 1) do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia oraz na cele socjalno-bytowe,

2) na potrzeby produkcji artykułów żywnościowych oraz farmaceutycznych.

W przypadku korzystania z wody podziemnej ujęcie wody musi być opomiarowane za pomocą wodomierza, a korzystający ze studni powinien odnotowywać dzienne pobory wody ze studni. W przypadku, gdy pobór dobowy wody podziemnej przekroczy 5 m³ /dobę, wtedy wymagane jest posiadanie pozwolenia wodno prawnego na pobór wody podziemnej.

Z ujęcia powierzchniowego (wody płynące: rzeki, potoki, wody stojące: stawy, jeziora). W tym przypadku również sprawdzane jest czy ujęcie wody musi być opomiarowane. W przypadku takiego sposobu poboru wody wymagane jest posiadanie pozwolenia wodno prawnego na pobór wody powierzchniowej.

Uwaga! W przypadku, gdy pobór wody podziemnej, bądź powierzchniowej wymaga jej uzdatniania, to wtedy wody popłuczne z urządzeń służących do jej uzdatniania są ściekami i wymagają jako takie uregulowań takich jak dla ścieków (patrz pkt. 4-6).

Ad 2. Woda wykorzystywana jest zazwyczaj do celów:

- bytowych (woda wykorzystywana do picia oraz do celów sanitarnych załogi-pracowników),
- przemysłowych (technologicznych, produkcyjnych, do celów chłodniczych),
- innych (porządkowe, polewanie dróg i placów, itp.)
- do celów rolniczych.

W trakcie kontroli sprawdzane jest jaka ilość wody pobieranej jest wykorzystywana dla poszczególnych celów.

Jeśli jest to możliwe, w celu określenia, jaka ilość wody wykorzystywana jest do celów produkcyjnych winny być zamontowany osobny odlicznik wody rejestrujący pobór wody na te cele.

Ad 3.

Stan formalno-prawny w zakresie poboru wody:

1. Czy zakład posiada umowę/umowy na pobór wody z sieci wodociągowej.

W przypadku gdy nie ma takiej umowy wojewódzki inspektor ochrony środowiska w zarządzeniach pokontrolnych zobowiązuje do zawarcia takiej umowy.

2. Czy zakład posiada pozwolenie wodno prawne na pobór wody podziemnej (w przypadku gdy pobór wody przekracza 5 m³ /dobę), na pobór wody powierzchniowej.

W przypadku gdy kontrolowany podmiot nie posiada wymaganego pozwolenia wodno prawnego wojewódzki inspektor ochrony środowiska może, wydać decyzje wstrzymująca użytkowanie instalacji, zgodnie z art. 367 ust.1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r., poz.1232 z późn. zm).

Może też, na wniosek zakładu, wyznaczyć termin uzyskania takiego pozwolenia, zgodnie z art. 367 ust. 2 z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r., poz.1232 z późn. zm).

Za brak pozwolenia/pozwoleń nakładane są grzywny pieniężne – mandaty karne.

W przypadku gdy kontrolowany podmiot posiada pozwolenie wodno prawne, wtedy podczas kontroli sprawdzane jest przestrzeganie warunków zawartych w tym pozwoleniu oraz czy realizowane są obowiązki nałożone w tym pozwoleniu.

Za naruszenie warunków pozwolenia wodno prawnego nakładane są grzywny pieniężne – mandaty karne, a jeśli przekroczenia są znaczące, wojewódzki inspektor ochrony środowiska może wystąpić do organu wydającego pozwolenie o cofnięcie pozwolenia.

Ad 4.

Ścieki – to zużyte ciecze, roztwory, koloidy lub zawiesiny, a także odpadowe ciała stałe odprowadzane za pomocą rurociągów do odbiorników naturalnych jakimi mogą być zbiorniki lub cieki wodne, doły gnilne itp. W postaci ścieków odprowadza się odpadowe substancje przemysłowe oraz odpady żywnościowe i fekalia z miejskich i osiedlowych gospodarstw domowych.

Ścieki wytworzone na terenie kontrolowanego zakładu/podmiotu mogą być:

- wprowadzane do urządzeń kanalizacyjnych kanalizacji zewnętrznej,
- gromadzone w szczelnych zbiornikach wybieralnych,
- wprowadzane do środowiska – do wód (powierzchniowych płynących, bądź stojących), do ziemi.

Ad 5.

Ze względu na pochodzenie i skład chemiczny ścieki dzieli się na:

- **ścieki bytowe** – powstają z wód wykorzystywanych w gospodarstwach domowych – do utrzymywania higieny osobistej, spłukiwania urządzeń sanitarnych, przygotowywania posiłków itp. Są bardzo mętne, mają szarżółte zabarwienie, charakterystyczny zapach i odczyn lekko zasadowy. Zawierają 40% zanieczyszczeń nieorganicznych i 60% organicznych w postaci rozpuszczalnej i zawiesin. BZT5 tych ścieków wynosi od 200 do 600 mg tlenu/litr, z czego 1/3 występuje w postaci zawiesin organicznych.
- **ścieki przemysłowe** – zawierają najczęściej rozmaite związki chemiczne, będące ubocznym produktem procesów technologicznych stosowanych w zakładach przemysłowych. Problem ścieków występuje szczególnie w koksowniach, zakładach petrochemicznych, garbarniach, celulozowniach, mleczarniach i cukrowniach. Ich nieoczyszczone ścieki stanowią duże zagrożenie dla odbiorników naturalnych. Na ogół nie stanowią zagrożenia sanitarno-epidemiologicznego, gdyż nie zawierają bakterii chorobotwórczych. Wyjątkiem są ścieki z zakładów przemysłu spożywczego, garbarni i zakładów utylizacji odpadów. Mogą one zawierać chorobotwórcze drobnoustroje w różnych postaciach (wegetatywnej i zarodnikowej) i jako takie powinny być poddawane procesom dezynfekcji.
- **ścieki rolnicze** – powstają z wód spływających z pól i gospodarstw wiejskich – zawierają zwykle nawozy sztuczne, pestycydy oraz zanieczyszczenia drobnoustrojami. Szczególnie niebezpieczna jest gnojowica, która może zawierać tysiące razy więcej zanieczyszczeń organicznych i nieorganicznych niż ścieki bytowo-gospodarcze.

- **wody opadowe** – są ściekami powstającymi z opadów atmosferycznych, zmywających tereny zabudowane. Zawierają duże ilości zanieczyszczeń organicznych i nieorganicznych, wiele w postaci zawiesin; podobnie jak część ścieków socjalno bytowych mogą być traktowane jako szara woda i odzyskiwane na ww potrzeby.
- **wody podgrzane** – powstają w procesach technologicznych chłodzonych za pomocą wody.
- **ścieki komunalne** – są mieszaniną ścieków bytowo-gospodarczych i przemysłowych oraz wód opadowych. BZT5 tych ścieków wynosi od 200 do 300 mg tlenu/litr.

Wytworzone na terenie zakładu/ podmiotu kontrolowanego, to ścieki:

- ścieki bytowe,
- ścieki przemysłowe,
- wody opadowe, w tym roztopowe i drenażowe,
- wody podgrzane (pochłodnicze).

W trakcie kontroli sprawdzane są źródła wytwarzania ścieków. Szczególnie ważne jest określenie źródeł wytwarzania ścieków przemysłowych. Często dopiero w trakcie kontroli WIOŚ okazuje się, że przedsiębiorca wytwarza w trakcie prowadzonego procesu produkcyjnego, bądź prowadzonej działalności ścieki przemysłowe.

Jeśli zamontowane są osobne odliczniki wody, wtedy można określić ilość poszczególnych rodzajów ścieków, jeśli nie, to ilość ścieków wytworzonych jest wyliczana wskaźnikowo.

Sprawdzany jest stan techniczny kanalizacji, miejsce odprowadzania ścieków, badany jest ich skład (w przypadku gdy wprowadzane są do środowiska), stan techniczny urządzeń ochrony wód.

W przypadku, gdy w trakcie kontroli, stwierdza się nieprawidłowości w tym zakresie wojewódzki inspektor ochrony środowiska w zarządzeniach pokontrolnych zobowiązuje zakład do usunięcia nieprawidłowości.

Uwaga! Urządzenia kanalizacyjne są w rozumieniu prawa budowlanego budowlami i jako takie podlegają przepisom z nim powiązanymi. Na wybudowanie, przebudowanie i demontaż tych urządzeń stosuje się przepisy zgodne z ustawą z dnia 7 lipca 1994 roku „Prawo budowlane” (Dz.U z 2015 roku, poz. 151 z późn. zm).

W związku z tym wojewódzki inspektor ochrony środowiska w przypadku nieprawidłowości stwierdzonych w tym zakresie zawiadamia o nieprawidłowościach organy nadzoru budowlanego.

Ad 6.

Wprowadzanie ścieków do zewnętrznych urządzeń kanalizacyjnych, ewentualnie do środowiska wymaga uregulowań prawnych:

1. W przypadku wprowadzania ścieków do kanalizacji zewnętrznej.

W takim przypadku wymagane jest posiadanie umowy cywilno-prawnej na wprowadzanie ścieków do kanalizacji zawartej z właścicielem/administratorem tej kanalizacji. W umowie określone powinny być warunki wprowadzania ścieków do kanalizacji.

Wymóg ten wynika z art. 6 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U z 2015 r poz. 139 z późn. zm.)

W przypadku wprowadzania niektórych ścieków przemysłowych (ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego) do urządzeń kanalizacyjnych będących własnością innych podmiotów wymagane jest posiadanie pozwolenia wodno prawnego na wprowadzanie ścieków do kanalizacji, zgodnie z art. 122 ust. 1 pkt. 10 ustawy dnia 18 lipca 2001 roku „Prawo wodne” (Dz.U. z 2015 poz. 469 z późn. zm).

2. W przypadku gromadzenia ścieków w szczelnych zbiornikach wybieralnych.

W tym przypadku koniecznym jest okresowe opróżnianie tych zbiorników i wywożenie ich zawartości na oczyszczalnię ścieków celem ich oczyszczenia.

Wywóz nieczystości płynnych (popularnych szamb) regulują przepisy ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 2015r. poz. 87 z późn. zm.).

W przypadku gromadzenia i wywożenia na oczyszczalnię ścieków przemysłowych musi być zawarta umowa z oczyszczalnią ścieków, na której będą oczyszczane.

W niektórych przypadkach - ścieków przemysłowych zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego, do urządzeń kanalizacyjnych, którym jest m.in. punkt zlewny ścieków na oczyszczalni wymagane jest posiadanie pozwolenia wodno prawnego na wprowadzanie ścieków do kanalizacji, zgodnie z art. 122 ust. 1 pkt. 10 ustawy z dnia 18 lipca 2001 roku „Prawo wodne” (Dz.U. z 2015 poz. 469 z późn. zm.). Jakie substancje zawarte w ściekach determinują uzyskanie takiego pozwolenia reguluje rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 18 listopada 2014 r. w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, których wprowadzenie w ściekach przemysłowych do urządzeń kanalizacyjnych wymaga uzyskania pozwolenia wodno prawnego (Dz.U z 2014, poz.1800 z późn. zm.),

W przypadku braku w.w umów wojewódzki inspektor ochrony środowiska w zarządzeniach pokontrolnych zobowiązuje zakład do ich zawarcia. W przypadku braku pozwolenia wodno prawnego na wprowadzanie ścieków do kanalizacji wojewódzki inspektor ochrony środowiska na wniosek zakładu, wyznaczany jest termin uzyskania takiego pozwolenia, zgodnie z art. 367 ust. 2 z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r., poz.1232 z późn. zm.).

3. W przypadku wprowadzania ścieków do środowiska tj. do wód lub do ziemi wymagane jest posiadanie pozwolenia wodno prawnego, gdyż taki sposób korzystania z wód jest sposobem szczególnym – art. 122 ust. 1 pkt.1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 roku „Prawo wodne” (Dz.U. z 2015 poz. 469 z późn. zm.).

Wymóg ten dotyczy zarówno ścieków bytowych, przemysłowych, jak też wód opadowo-roztopowych odprowadzanych poprzez zorganizowane systemy kanalizacyjne.

Wojewódzki inspektor ochrony środowiska może, w przypadku braku stosownego pozwolenia, wydać decyzje wstrzymująca użytkowanie instalacji, zgodnie z art. 367 ust.1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r., poz.1232 z późn. zm.).

Może też, na wniosek zakładu, wyznaczyć termin uzyskania takiego pozwolenia z, zgodnie z art. 367 ust. 2 z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r., poz.1232 z późn. zm.).

Za brak pozwolenia/pozwoleń nakładane są grzywny pieniężne.

W przypadku gdy kontrolowany podmiot posiada pozwolenie/pozwoleń wodno prawne, wtedy podczas kontroli sprawdzane jest przestrzeganie warunków zawartych w tym pozwoleniu/pozwoleń oraz czy realizowane są obowiązki w nich nałożone.

Za naruszenie warunków pozwolenia wodno prawnego nakładane są grzywny pieniężne – mandaty karne, a jeśli przekroczenia są znaczące, wojewódzki inspektor ochrony środowiska może wystąpić do organu wydającego pozwolenie o cofnięcie pozwolenia.

Odprowadzane ścieki powinny spełniać parametry określone w pozwoleniu wodno prawnym oraz w rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 18 listopada 2014 r. w sprawie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzeniu ścieków do wód lub do ziemi, oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego (Dz.U z 2014, poz.1800 z późn. zm.).

4. Jeśli na zakładzie ciąży obowiązek wykonywania pomiarów ścieków odprowadzanych do środowiska, wtedy podczas kontroli, sprawdzane jest czy pomiary te są wykonywane z wymaganą częstotliwością, czy wykonywane są przez laboratoria posiadające stosowną akredytację oraz czy wyniki przeprowadzonych badań spełniają wymagania ustalone w decyzji w zakresie stanu i składu odprowadzanych ścieków.

Zgodnie z art. 147 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r., poz.1232 z późn. zm.), "Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia są obowiązani do okresowych pomiarów wielkości emisji i pomiarów ilości pobieranej wody. Zgodnie z art. 147a ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r., poz.1232 z późn. zm.) „Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia są obowiązani zapewnić wykonanie pomiarów wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska, w tym pobieranie próbek przez, akredytowane laboratorium w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2014 r., poz. 1645 z późn. zm.), w zakresie badań, do których wykonywania są obowiązani". Od powyższej reguły wprowadzono wyjątek zawarty w art. 147a ust. 1a ustawy Prawo ochrony środowiska, ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r r. (Dz. U. Nr 88, poz. 587), zgodnie z którym "prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia, posiadający certyfikat systemu zarządzania jakością, mogą wykonywać pomiary wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska, do których wykonywania są obowiązani, we własnym laboratorium, pod warunkiem, że laboratorium to jest również objęte systemem zarządzania jakością lub jest zapewniony automatyczny pobór prób przy użyciu próbobierni objętej nadzorem metrologicznym.

Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 18 listopada 2014 r. w sprawie warunków, jakie należy spełniać przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego (Dz.U z 2014, poz.1800 z późn. zm.) określa m.in. miejsce i minimalną częstotliwość pobierania próbek ścieków, metodyki referencyjne analizy i sposób oceny, czy ścieki odpowiadają wymaganym warunkom.

Zgodnie z § 2 pkt 1 w/w rozporządzenia przez wartość wskaźnika w próbce średniej dobowej rozumie się wartość zmierzoną w próbce powstałej ze zmieszanych próbek pobieranych ręcznie lub automatycznie w okresie doby, w odstępach co najwyżej dwugodzinnych, proporcjonalnych do przepływu z wyłączeniem wskaźnika pH i wskaźnika temperatury

Zgodnie § 5 ust. 1 w/w rozporządzenia, próbki ścieków należy pobierać w regularnych odstępach czasu w ciągu roku, stale w tym samym miejscu. Liczba średnich dobowych próbek ścieków pobranych w ciągu roku:

w zakresie wskaźników określonych w zał. nr 1 do rozporządzenia nie może być mniejsza niż podana w § 5 ust. 2,

w zakresie innych substancji zanieczyszczających niż wymienione w zał. nr 1 do rozporządzenia, z częstotliwością nie mniejszą niż raz na dwa miesiące (§ 5 ust. 4), jeżeli w pozwoleniu wodnoprawnym nie określono większej częstotliwości badań.

Ponadto zgodnie z art. 12 w/w ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r., poz.1232 z późn. zm.), podmioty korzystające ze środowiska są obowiązane do stosowania metodyk referencyjnych. Jest dopuszczalne stosowanie innej metodyki, pod warunkiem udowodnienia pełnej równoważności uzyskanych wyników.

W badaniach próbek ścieków stosuje się metodyki referencyjne analiz, które są określone w załączniku nr 10 do w/w rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 18 listopada 2014 r. w sprawie warunków, jakie należy spełniać przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego (Dz.U z 2014, poz.1800 z późn. zm.).

Zagraniczne certyfikaty akredytacji, wystawiane przez jednostki akredytujące będące sygnatariuszami wielostronnego porozumienia EA lub ILAC, są w Polsce uznawane na równi z certyfikatami Polskiego Centrum Akredytacji. Informacja o porozumieniu powinna znajdować się na pierwszej stronie certyfikatu laboratorium akredytowanego przez jednostkę zagraniczną. Jeżeli informacji powyższej nie uwzględniono w certyfikacie, laboratorium musi udowodnić, że jednostka certyfikująca przystąpiła do porozumienia EA lub ILAC. Więcej informacji znajduje się na stronie www.pca.gov.pl

Ad 7.

Za gospodarcze korzystanie z wód tj. za pobór wód oraz wprowadzaniem ścieków do wód lub do ziemi winny być wnoszone opłaty za gospodarcze korzystanie ze środowiska. Sposób naliczania takich opłat, jak też sposób obliczania takich opłat znajduje się na stronie Marszałka Województwa Małopolskiego:

<http://bip.malopolska.pl/umwm/Article/get/id,850988.html>

Administracyjne kary pieniężne za naruszanie warunków odprowadzania ścieków do wód lub do ziemi

Zasady wymierzania kar regulują poniżej przytoczone artykuły ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2013 r., poz.1232 z późn.zm.)

a)postępowanie w sprawie wymierzenia kary

Za co wymierza się karę:

-Administracyjne kary pieniężne wymierza, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor ochrony środowiska za:

-przekroczenie określonych w pozwoleniach wodnoprawnych warunków dotyczących ilości ścieków, ich stanu, składu, minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach oraz masy substancji w odprowadzanych ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu;

/art.298/

Zasady stwierdzenia przekroczenia lub naruszenia:

-Wojewódzki inspektor ochrony środowiska stwierdza przekroczenie lub naruszenie na podstawie:

1)kontroli, a w szczególności dokonanych w ich trakcie pomiarów lub za pomocą innych środków dowodowych;

2)pomiarów prowadzonych przez podmiot korzystający ze środowiska, obowiązany do dokonania takich pomiarów.

-O stwierdzeniu przekroczenia lub naruszenia na podstawie kontroli wojewódzki inspektor ochrony środowiska, w terminie 21 dni od wykonania pomiarów, zawiadamia podmiot korzystający ze środowiska, przekazując mu wyniki pomiarów.

/art.299/

Okres, za jaki wymierza się karę:

-Wojewódzki inspektor ochrony środowiska podejmuje, na podstawie ostatecznych decyzji określających wymiar kary biegnącej, decyzję o wymierzeniu kary:

1)za okres do ustania przekroczenia lub naruszenia – po stwierdzeniu z urzędu lub na wniosek podmiotu korzystającego ze środowiska, że przekroczenie lub naruszenie ustało, albo

2)za okres do dnia 31 grudnia każdego roku – jeżeli do tego dnia przekroczenie lub naruszenie nie zostało usunięte.

/art.302/

Uwaga!: Zgodnie z orzecznictwem sądów (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego sygn. II OSK 423/12 z dnia 26.06.2013 r., wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie sygn. IV Sa/Wa 1604/14 z dnia 01.12.2014 r.) aby zweryfikować, czy podmiot korzystający ze środowiska wywiązuje się z ciążących na nim obowiązków pomiarowych (pomiarów jakości ścieków odprowadzanych do wód powierzchniowych lub do ziemi), należy ustalić, z jaką częstotliwością powinny być przeprowadzane badania (stanu i składu ścieków),

a następnie ilość tą odnieść do roku obowiązywania konkretnego pozwolenia. Aby można było to rzetelnie ustalić należy przede wszystkim określić datę obowiązywania pozwolenia wodnoprawnego. Nie jest to data wydania decyzji, a data w jakiej decyzja stała się ostateczna.

W związku z tym w toku działalności kontrolnej prowadzonej przez Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska będzie sprawdzany obowiązek przeprowadzenia wymaganej ilości analiz próbek ścieków (określonej w pozwoleniu wodnoprawnym – np. 12 próbek w roku, 4 próbki w roku, 2 próbki w roku) w odniesieniu do roku obowiązywania pozwolenia wodnoprawnego (tj. w okresach 12 miesięcznych liczonych od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna). Będzie również /jak dotychczas/ sprawdzane, czy wyniki te nie przekraczają dopuszczalnych wartości określonych w pozwoleniu wodnoprawnym.

Przykład:

pozwolenie wodnoprawne na szczególne korzystanie z wód w zakresie odprowadzania ścieków do wód powierzchniowych – decyzja z dnia 12.03.2012 r., uprawomocniona w dniu 04.04.2012 r., określony w decyzji obowiązek wykonania 4 próbek w ciągu roku. Dla sprawdzenia realizacji obowiązku przez podmiot będzie sprawdzane, czy podmiot wykonał wymaganą ilość 4 próbek w kolejnych okresach obowiązywania pozwolenia wodnoprawnego tj.:

- 4 próbki w okresie od 04.04.2012 r. do 03.04.2013 r.,
- 4 próbki w okresie od 04.04.2013 r. do 03.04.2014 r.,
- 4 próbki w okresie od 04.04.2014 r. do 03.04.2015 r.,
- itd.

Kara za brak pomiarów emisji lub pomiary wykonane przez laboratorium nieakredytowane:

-Jeżeli podmiot korzystający ze środowiska nie prowadzi wymaganych pomiarów wielkości emisji, pomiary ciągle nie są prowadzone przez rok kalendarzowy lub pomiary nasuwają zastrzeżenia:

przyjmuje się, że warunki korzystania ze środowiska w zakresie wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi określone w pozwoleniach wodnoprawnych, dla każdego z pomiarów zostały przekroczone:

- a) o 80 % – w przypadku składu ścieków,
- b) o 10 % – w przypadku procentowej redukcji stężeń substancji w oczyszczanych ściekach,
- c) w stopniu powodującym zastosowanie maksymalnej stawki kary – w przypadku stanu ścieków,
- d) o 10 % – w przypadku ilości odprowadzanych ścieków.

Przepis ten stosuje się odpowiednio, jeżeli nie są spełnione warunki prowadzenia pomiarów, o których mowa w art. 147a (obowiązek wykonywania pomiarów przez laboratoria akredytowane).

/art.305 a/

Odstąpienie od wszczęcia postępowania ze względu na niską kwotę kary:

Wojewódzki inspektor ochrony środowiska nie wszczyna postępowania w sprawie wymierzenia kary, jeżeli przewidywana jej wysokość nie przekroczy 800 zł.

/art.308/

b)odraczanie, zmniejszanie oraz umarzanie administracyjnych kar pieniężnych

Ogólne zasady odraczania terminu płatności kar:

-Termin płatności administracyjnej kary pieniężnej odracza się na wniosek podmiotu korzystającego ze środowiska obowiązującego do ich uiszczenia, jeżeli realizuje on terminowo przedsięwzięcie, którego wykonanie zapewni usunięcie przyczyn ponoszenia kar w okresie nie dłuższym niż 5 lat od dnia złożenia wniosku.

-Odroczenie terminu płatności może dotyczyć części albo całości kary.

-Termin płatności może być odroczone wyłącznie na okres niezbędny do zrealizowania przedsięwzięcia.

/art.317/

Co powinien zawierać wniosek o odroczenie terminu płatności kary:

-Wniosek o odroczenie terminu płatności opłaty albo kary powinien zostać złożony do właściwego organu przed upływem terminu, w którym powinny być one uiszczone.

-Złożenie wniosku o odroczenie terminu płatności opłat nie zwalnia z obowiązku ich uiszczenia w części, w jakiej nie mogą podlegać odroczeniu.

-Wniosek powinien zawierać:

1)wskazanie wysokości opłaty lub kary, o której odroczenie terminu płatności występuje strona;

2)opis realizowanego przedsięwzięcia;

3)harmonogram realizacji przedsięwzięcia ze wskazaniem etapów nie dłuższych niż 6 miesięcy.

-W przypadku przedsięwzięć ujętych w krajowym programie oczyszczania ścieków komunalnych, o którym mowa w art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne,, wniosek powinien zawierać także wskazanie, że przedsięwzięcie jest ujęte w krajowym programie oczyszczania ścieków komunalnych.

-Jeżeli istnieją zastrzeżenia co do możliwości sfinansowania przez wnioskodawcę planowanych przedsięwzięć, właściwy organ może zażądać dodatkowo przedłożenia dowodów potwierdzających możliwość finansowania przedsięwzięcia.

-Decyzja o odroczeniu terminu płatności opłat lub kar określa:

1)opłatę lub karę, której termin płatności został odroczone, oraz jej wysokość;

2)realizowane przez wnioskodawcę przedsięwzięcie;

3)harmonogram realizacji przedsięwzięcia;

4)termin odroczenia opłaty albo kary.

-Właściwy organ, w drodze decyzji, odmawia odroczenia terminu płatności opłaty lub kary, jeżeli nie są spełnione warunki odroczenia określone ustawą.

/art.318/

Obowiązek informowania o przebiegu realizacji inwestycji:

W przypadku przedsięwzięć, których wykonanie zapewni usunięcie przyczyn ponoszenia kar, podmiot korzystający ze środowiska jest obowiązany do przedkładania organowi właściwemu, nie rzadziej niż raz na 6 miesięcy, informacji o przebiegu realizacji tego przedsięwzięcia.

/art.318a/

Decyzja zmniejszająca odroczonej karę:

W przypadku gdy terminowe zrealizowanie przedsięwzięcia będącego podstawą odroczenia płatności usunęło przyczyny ponoszenia opłat i kar, właściwy organ, w drodze decyzji, orzeka o zmniejszeniu odroczonej kary o sumę środków własnych wydatkowanych na realizację przedsięwzięcia; jeżeli odroczenie dotyczy przedsięwzięcia służącego realizacji zadań własnych gminy, do środków własnych wlicza się także środki pochodzące z budżetu gminy.

/art.319/

Decyzja stwierdzająca obowiązek uiszczenia odroczonej kary (ze względu na nie zrealizowanie planowanej inwestycji):

-Jeżeli przedsięwzięcie będące podstawą odroczenia płatności nie zostanie zrealizowane w terminie, właściwy organ stwierdza, w drodze decyzji, obowiązek uiszczenia odroczonej kary wraz z określonymi w przepisach działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2015 r., poz.613 z p.z.) odsetkami za zwłokę naliczanymi za okres odroczenia.

-Właściwy organ może wydać decyzję, o której mowa w ust. 1, także przed upływem terminu odroczenia w razie stwierdzenia, że przedsięwzięcie będące podstawą odroczenia nie jest realizowane zgodnie z harmonogramem.

/art.320/

Okresowe pomiary ilości i jakości ścieków

Podmioty posiadające pozwolenie wodnoprawne na szczególne korzystanie z wód poprzez odprowadzanie ścieków, wód opadowych, wód roztopowych do wód powierzchniowych lub do ziemi zobowiązane są do prowadzenia okresowych pomiarów jakości i ilości ścieków odprowadzanych do wód lub do ziemi.

Częstotliwość wykonywania obowiązkowych pomiarów:

-podana jest w posiadanym pozwoleniu wodnoprawnym,
-jeśli nie określono częstotliwości w pozwoleniu wodnoprawnym, to częstotliwość obowiązkowych pomiarów określa się na podstawie rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 18 listopada 2014 r. w sprawie warunków, jakie należy spełniać przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego (Dz.U. z 2014 r. poz.1800).

Obowiązek wykonywania pomiarów ścieków surowych (dopływających na oczyszczalnię ścieków) /dotyczy ścieków bytowych albo komunalnych/:

Zgodnie z §30 obowiązującego aktualnie rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 18 listopada 2014 r. w sprawie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego (Dz. U. z 2014 r., poz.1800), **od dnia 01.01.2016 r.** wszedł w życie §5 ust.3 w/w rozporządzenia, który mówi, że /cyt./: *Jeżeli w pozwoleniu wodnoprawnym na wprowadzanie ścieków bytowych albo komunalnych do wód lub do ziemi są określone najwyższe dopuszczalne wartości wskaźników zanieczyszczeń, to pobieranie próbek ścieków dotyczy ścieków dopływających do oczyszczalni ścieków bytowych albo komunalnych oraz wprowadzanych do wód lub do ziemi z oczyszczalni ścieków bytowych albo komunalnych.*

Ponadto zgodnie z § 27 w/w rozporządzenia /cyt./: *Do dnia 31 grudnia 2015 r., jeżeli w pozwoleniu wodnoprawnym na wprowadzanie ścieków bytowych albo komunalnych do wód lub do ziemi są określone najwyższe dopuszczalne wartości wskaźników zanieczyszczeń, obowiązek pobierania próbek ścieków dopływających do oczyszczalni ścieków nie dotyczy oczyszczalni ścieków poza aglomeracją.*

W związku z powyższym, w przypadku odprowadzania ścieków bytowych albo komunalnych należy wykonywać i przysyłać do Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska pomiary zarówno ścieków oczyszczonych, jak i surowych, z częstotliwością określoną w posiadanym pozwoleniu wodnoprawnym lub (w przypadku braku jej określenia w pozwoleniu) z częstotliwością wynikającą z w/w Ministra Środowiska z dnia 18 listopada 2014 r.

Uwaga! Zgodnie z orzecznictwem sądów (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego sygn. II OSK 423/12 z dnia 26.06.2013 r., wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie sygn. IV Sa/Wa 1604/14 z dnia 01.12.2014 r.) aby zweryfikować, czy podmiot korzystający ze środowiska wywiązuje się z ciążących na nim obowiązków pomiarowych (pomiar jakości ścieków odprowadzanych do wód powierzchniowych lub do ziemi), należy ustalić, z jaką częstotliwością powinny być przeprowadzane badania (stanu i składu ścieków), a następnie ilość tą odnieść do roku obowiązywania konkretnego pozwolenia. Aby można było to rzetelnie ustalić należy przede wszystkim określić datę obowiązywania pozwolenia wodnoprawnego. Nie jest to data wydania decyzji, a data w jakiej decyzja stała się ostateczna.

W związku z tym w toku działalności kontrolnej prowadzonej przez Wojewódzki Inspektorat Ochrony Środowiska będzie sprawdzany obowiązek przeprowadzenia wymaganej ilości analiz próbek ścieków (określonej w pozwoleniu wodnoprawnym – np. 12 próbek w roku, 4 próbki w roku, 2 próbki w roku) w odniesieniu do roku obowiązywania pozwolenia wodnoprawnego (tj. w okresach 12 miesięcznych liczonych od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna). Będzie również /jak dotychczas/ sprawdzane, czy wyniki te nie przekraczają dopuszczalnych wartości określonych w pozwoleniu wodnoprawnym.

Przykład:

pozwolenie wodnoprawne na szczególne korzystanie z wód w zakresie odprowadzania ścieków do wód powierzchniowych – decyzja z dnia 12.03.2012 r., uprawomocniona w dniu 04.04.2012 r., określony w decyzji obowiązek wykonania 4 próbek w ciągu roku. Dla sprawdzenia realizacji obowiązku przez podmiot będzie sprawdzane, czy podmiot wykonał wymaganą ilość 4 próbek w kolejnych okresach obowiązywania pozwolenia wodnoprawnego tj.:

- 4 próbki w okresie od 04.04.2012 r. do 03.04.2013 r.,
- 4 próbki w okresie od 04.04.2013 r. do 03.04.2014 r.,
- 4 próbki w okresie od 04.04.2014 r. do 03.04.2015 r.,
- itd.

Obowiązek przesyłania pomiarów do Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska:

Wyniki pomiarów należy przysyłać do Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska (art.149 ust.1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r., poz.1232 z późn. zm.):

1)w przypadku pomiarów ciągłych - w terminie 30 dni od dnia zakończenia półrocza, w którym pomiary zostały wykonane - za I półrocze oraz w terminie do dnia 31 stycznia roku następującego po roku kalendarzowym, w którym pomiary zostały wykonane - za rok kalendarzowy;

2)w przypadku pomiarów okresowych wykonywanych częściej niż jeden raz w miesiącu - w terminie 30 dni od dnia zakończenia kwartału, w którym pomiary zostały wykonane;

3)w pozostałych przypadkach - w terminie 30 dni od dnia zakończenia pomiaru (par.7 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie rodzajów wyników pomiarów prowadzonych w związku z eksploatacją instalacji lub urządzenia i innych danych oraz terminów i sposobów ich prezentacji (Dz. U. z 2008 r. Nr 215, poz.1366).

Wyniki pomiarów ścieków powinny być przedstawione na formularzu, którego wzór określony jest w załączniku nr 2 do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie rodzajów wyników pomiarów prowadzonych w związku z eksploatacją instalacji lub urządzenia i innych danych oraz terminów i sposobów ich prezentacji (Dz. U. z 2008 r. Nr 215, poz.1366).

Laboratoria, które mogą wykonywać pomiary:

Zgodnie z art. 147a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r., poz.1232 z późn.zm.):

1.Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia są obowiązani zapewnić wykonanie pomiarów wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska przez:

1)akredytowane laboratorium w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2010 r. Nr 138, poz. 935, z późn. zm.) lub

2)laboratorium posiadające uprawnienia do badania właściwości fizykochemicznych, toksyczności i ekotoksyczności substancji i preparatów nadane w trybie ustawy z dnia 25 lutego 2011 r. o substancjach chemicznych i ich mieszaninach (Dz. U. Nr 63, poz. 322 oraz z 2012 r. poz. 908)

– w zakresie badań, do których wykonywania są obowiązani.

1a.Prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia, posiadający certyfikat systemu zarządzania jakością, mogą wykonywać pomiary wielkości emisji lub innych warunków korzystania ze środowiska, do których wykonania są obowiązani, w tym pobieranie próbek, we własnym laboratorium, pod warunkiem że laboratorium to jest również objęte systemem zarządzania jakością lub jest zapewniony automatyczny pobór prób przy użyciu próbowni objętej nadzorem metrologicznym.

(więcej informacji na temat laboratoriów akredytowanych: www.pca.gov.pl)

Jeżeli podmiot korzystający ze środowiska nie prowadzi wymaganych pomiarów wielkości emisji, pomiary ciągle nie są prowadzone przez rok kalendarzowy, pomiary nasuwają zastrzeżenia (np. nie jest spełniony warunek określony w art.147 a w/w ustawy Prawo ochrony środowiska), lub w przekroczone są dopuszczalne wartości zanieczyszczeń określone

w posiadanym pozwoleniu wodnoprawnym, zgodnie z art. 298 w/w ustawy Prawo ochrony środowiska, Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska jest zobligowany do wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej.

Zasady przestrzegania przepisów ochrony środowiska w zakresie gospodarki odpadami

[Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 roku o odpadach \(Dz. U. z 2013 r. poz. 21 z późniejszymi zmianami\).](#)

Data wejścia w życie: 23.01.2013 roku

(art. 207 pkt 17 w zakresie art. 402 ust. 2a i 2b w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą oraz art. 209 pkt 7 wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2014 r. art. 178, art. 179, art. 194 ust. 1 pkt 5, art. 213 pkt 8 wchodzi w życie z dniem 24 stycznia 2016 r. z tym że wymienione przepisy stosuje się od daty utworzenia BDO ogłoszonej w komunikacie, o którym mowa w art. 238 ust. 2; art. 207 pkt 18 wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.).

Akty wykonawcze do powyższej ustawy:

- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 30 kwietnia 2013 r. w sprawie składowisk odpadów (Dz.U.2013 poz.523)
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 13 września 2013 r. w sprawie stwierdzania kwalifikacji w zakresie gospodarowania odpadami (Dz.U.2013 poz. 1186)
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 9 grudnia 2013 r. w sprawie wzoru formularza przyjęcia odpadów metali (Dz.U.2013 poz.1607)
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 13 stycznia 2014 r. w sprawie dokumentu potwierdzającego unieszkodliwienie zakaźnych odpadów medycznych lub zakaźnych odpadów weterynaryjnych (Dz.U.2014 poz.107)
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie wzoru zbiorczej informacji dotyczącej produktów ubocznych (Dz.U.2014 poz.418)
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 9 grudnia 2014 r. w sprawie katalogu odpadów (Dz.U.2014 poz.1923)
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 12 grudnia 2014 r. w sprawie wzorów dokumentów stosowanych na potrzeby ewidencji odpadów (Dz.U.2014 poz.1973)
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 12 grudnia 2014 r. w sprawie rodzajów odpadów i ilości odpadów, dla których nie ma obowiązku prowadzenia ewidencji odpadów (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r. poz. 1431)
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 7 stycznia 2015 r. w sprawie składowisk oraz miejsc magazynowania odpadów pochodzących z procesów wytwarzania dwutlenku tytanu oraz z przetwarzania tych odpadów (Dz.U.2015 poz.74)

- Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 16 stycznia 2015 r. w sprawie rodzajów odpadów, które mogą być składowane na składowisku odpadów w sposób nieselektywny (Dz.U.2015 poz.110)
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 19 stycznia 2015 r. w sprawie odpadów pochodzących z procesów wytwarzania dwutlenku tytanu oraz z przetwarzania tych odpadów, które nie mogą być unieszkodliwiane przez ich składowanie (Dz.U.2105 poz.125)
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 20 stycznia 2015 r. w sprawie procesu odzysku R10 (Dz.U.2015 poz. 132)
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 6 lutego 2015 r. w sprawie komunalnych osadów ściekowych (Dz.U. 2015 poz. 257)
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 11 maja 2015 r. w sprawie odzysku odpadów poza instalacjami i urządzeniami (Dz.U.2015 poz.796)
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 1 lipca 2015 r. w sprawie sposobu i formy sporządzania wojewódzkiego planu gospodarki odpadami oraz wzoru planu inwestycyjnego (Dz.U.2015 poz.1016)
- Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 16 lipca 2015 r. w sprawie dopuszczania odpadów do składowania na składowiskach (Dz.U.2015 poz.1277)
- Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 24 lipca 2015 r. w sprawie rodzajów odpadów medycznych i odpadów weterynaryjnych, których odzysk jest dopuszczalny (Dz.U.2015 poz.1116)
- Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 5 października 2015 r. w sprawie szczegółowego sposobu postępowania z olejami odpadowymi (Dz.U.2015 poz.1694)
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 9 października 2015 r. w sprawie sposobu nadawania numeru rejestrowego (Dz.U.2015 poz. 1696)
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 10 listopada 2015 r. w sprawie listy rodzajów odpadów, które osoby fizyczne lub jednostki organizacyjne niebędące przedsiębiorcami mogą poddawać odzyskowi na potrzeby własne, oraz dopuszczalnych metod ich odzysku (Dz.U.2016 poz.93)
- Rozporządzenie Ministra Rozwoju z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie wymagań dotyczących prowadzenia procesu termicznego przekształcania odpadów oraz sposobów postępowania z odpadami powstałymi w wyniku tego procesu (Dz.U.2016 poz.108)
- Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 10 lutego 2016 r. w sprawie wzoru formularza sprawozdania za rok 2015 i za rok 2016 (Dz.U.2016 poz.182).

Wybrane zagadnienia:

Zasady prowadzenia ewidencji odpadów.

Obowiązek prowadzenia ewidencji odpadów nie dotyczy:

- wytwórców: odpadów komunalnych, odpadów w postaci pojazdów wycofanych z eksploatacji, jeżeli pojazdy te zostały przekazane do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu lub przedsiębiorcy prowadzącego punkt zbierania pojazdów,
- osób fizycznych i jednostek organizacyjnych niebędących przedsiębiorcami, które wykorzystują odpady na potrzeby własne, zgodnie z art. 27 ust. 8 ustawy o odpadach (*osoba fizyczna i jednostka organizacyjna niebędące przedsiębiorcami mogą poddawać odzyskowi tylko takie rodzaje odpadów, za pomocą takich metod odzysku, określonych w przepisach wydanych na podstawie art.27ust. 10 ustawy o odpadach i w takich ilościach, które mogą bezpiecznie wykorzystać na potrzeby własne*),
- podmiotów, o których mowa w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 roku o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21 z późniejszymi zmianami),
- rodzajów odpadów i ilości odpadów określonych w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 12 grudnia 2014 r. w sprawie rodzajów odpadów i ilości odpadów, dla których nie ma obowiązku prowadzenia ewidencji odpadów (tekst jednolity: Dz.U.2015 poz.1431).

Obowiązek prowadzenia ewidencji odpadów dotyczy:

- ✓ posiadacza odpadów, który jest obowiązany do prowadzenia na bieżąco ich ilościowej i jakościowej ewidencji zgodnie z katalogiem odpadów (Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 9 grudnia 2014 r. w sprawie katalogu odpadów - Dz.U.2014 poz.1923)
- ✓ w przypadku korzystania przez wytwórców odpadów ze wspólnego lokalu dopuszcza się przeniesienie odpowiedzialności za wytworzone odpady na rzecz jednego z nich lub na rzecz wynajmującego lokal, jeżeli podmiot ten zapewni postępowanie z przyjętymi odpadami w sposób zgodny z niniejszą ustawą - do prowadzenia ewidencji w zakresie wytwarzanych odpadów obowiązany jest podmiot, na rzecz którego przeniesiono odpowiedzialność za wytwarzane odpady
- ✓ sprzedawca odpadów i pośrednik w obrocie odpadami niebędący posiadaczami odpadów są obowiązani do prowadzenia na bieżąco ilościowej i jakościowej ewidencji odpadów niebezpiecznych.

Zgodnie z art. 3 ust.1 pkt 19 i pkt 32 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 roku o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21 z późniejszymi zmianami) ilekroć w ustawie jest mowa o:

- **posiadacz odpadów** – rozumie się przez to wytwórcę odpadów lub osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej będące w posiadaniu odpadów; domniemywa się, że władający powierzchnią ziemi jest posiadaczem odpadów znajdujących się na nieruchomości; Posiadacz odpadu – wytwórca odpadów lub osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej będąca w posiadaniu odpadów; domniemywa się, że władający powierzchnią ziemi jest posiadaczem odpadów znajdujących się na nieruchomości (pkt 19),

- **wytwórcy odpadów** – rozumie się przez to każdego, którego działalność lub bytowanie powoduje powstawanie odpadów (pierwotny wytwórca odpadów), oraz każdego, kto przeprowadza wstępną obróbkę, mieszanie lub inne działania powodujące zmianę charakteru lub składu tych odpadów; wytwórcą odpadów powstających w wyniku świadczenia usług w zakresie budowy, rozbiórki, remontu obiektów, czyszczenia zbiorników lub urządzeń oraz sprzątnięcia, konserwacji i napraw jest podmiot, który świadczy usługę, chyba że umowa o świadczenie usługi stanowi inaczej (pkt 32).

Powyższa ustawa wprowadziła nowe pojęcia tj.:

- **pośrednika w obrocie odpadami** - rozumie się przez to każdego, kto organizuje przetwarzanie odpadów w imieniu innych podmiotów, w tym również podmiot, który nie obejmuje odpadów fizycznie w posiadanie,
- **sprzedawcy odpadów** - rozumie się przez to podmiot, który nabywa, a następnie zbywa odpady, we własnym imieniu, w tym również podmiot, który nie obejmuje odpadów fizycznie w posiadanie.

Uproszczoną ewidencję odpadów z zastosowaniem jedynie karty przekazania odpadów prowadzi:

- 1) podmioty, które:
 - a) wytwarzają odpady niebezpieczne w ilości do 100 kilogramów rocznie,
 - b) wytwarzają odpady inne niż niebezpieczne, niebędące odpadami komunalnymi, w ilości do 5 ton rocznie,
- 2) transportujący odpady wykonujący wyłącznie usługę transportu odpadów,
- 3) władający powierzchnią ziemi, na której komunalne osady ściekowe są stosowane w celach, o których mowa w art. 96 ust. 1 pkt 1–3 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 roku o odpadach.

Ewidencję odpadów prowadzi się z zastosowaniem w przypadku:

- posiadaczy odpadów:
 - a) karty przekazania odpadów
 - b) karty ewidencji odpadów
 - c) karty ewidencji komunalnych osadów ściekowych
 - d) karty ewidencji zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego
 - e) karty ewidencji pojazdów wycofanych z eksploatacji
- sprzedawcy odpadów i pośrednika w obrocie odpadami, niebędących posiadaczami odpadów – karty ewidencji odpadów niebezpiecznych.
- posiadacza odpadów przekazującego odpady do składowania oraz zarządzającego składowiskiem odpadów ewidencja odpadów obejmuje dodatkowo: podstawową charakterystykę odpadów, wyniki testów zgodności.

Posiadacz odpadów prowadzi kartę ewidencji odpadów dla każdego rodzaju odpadów odrębnie, z tym że:

- dla komunalnych osadów ściekowych stosowanych w celach, o których mowa w art. 96 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 roku o odpadach – wytwórca tych osadów prowadzi kartę ewidencji komunalnych osadów ściekowych;
- dla zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego – przedsiębiorca prowadzący zakład przetwarzania w rozumieniu ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym prowadzi kartę ewidencji zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego;
- dla pojazdów wycofanych z eksploatacji – przedsiębiorca prowadzący stację demontażu lub punkt zbierania pojazdów, o których mowa w ustawie z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, prowadzi kartę ewidencji pojazdów wycofanych z eksploatacji.

Wpisów do kart ewidencji odpadów, dokonuje się niezwłocznie po zakończeniu miesiąca, którego dotyczą.

Ewidencje można prowadzić w systemie informatycznym, umożliwiającym poświadczanie dokumentów ewidencji odpadów za pomocą podpisu elektronicznego.

Zasady sporządzania karty przekazania odpadu:

- Kartę przekazania odpadów sporządza posiadacz odpadów, który przekazuje odpady.
- Kartę przekazania odpadów sporządza się w odpowiedniej liczbie egzemplarzy – po jednym dla każdego z posiadaczy odpadów, który przejmuje odpady.
- Posiadacz odpadów, który przejmuje odpady od innego posiadacza, jest obowiązany potwierdzić przejęcie odpadów na karcie przekazania odpadów wypełnionej przez posiadacza, który przekazuje te odpady, niezwłocznie po jej otrzymaniu.
- Dopuszcza się niesporządzanie karty przekazania odpadów, jeżeli jeden z posiadaczy odpadów nie jest objęty obowiązkiem prowadzenia ewidencji odpadów.
- Dopuszcza się sporządzanie zbiorczej karty przekazania odpadów, obejmującej odpady danego rodzaju przekazywane łącznie w okresie miesiąca kalendarzowego, za pośrednictwem tego samego transportującego odpady wykonującego usługę transportu odpadów temu samemu posiadaczowi odpadów. Zbiorczą kartę przekazania odpadów sporządza się niezwłocznie po zakończeniu miesiąca, którego dotyczy.

Wzory dokumentów stosowanych na potrzeby ewidencji odpadów zostały określone w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 12 grudnia 2014 r. w sprawie wzorów dokumentów stosowanych na potrzeby ewidencji odpadów (Dz.U.2014 poz.1973).

Sporządzanie i przekazywanie zbiorczych zestawień danych o odpadach i komunalnych osadach ściekowych.

Zgodnie z Art. 75.1. ustawy z dnia 14 grudnia 2012 roku o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21 z późniejszymi zmianami) roczne sprawozdanie o wytwarzanych odpadach i o gospodarowaniu odpadami sporządza:

- 1) wytwórca obowiązany do prowadzenia ewidencji odpadów,
- 2) prowadzący działalność polegającą na gospodarowaniu odpadami, z wyłączeniem prowadzącego odbieranie odpadów komunalnych, w zakresie:
 - a) zbierania odpadów,
 - b) przetwarzania odpadów– obowiązany do prowadzenia ewidencji odpadów,
- 3) podmiot prowadzący działalność polegającą na wydobywaniu odpadów ze składowiska odpadów lub ze zwałowiska odpadów, na podstawie zgody na wydobywanie odpadów lub decyzji zatwierdzającej instrukcję prowadzenia składowiska odpadów w fazie poeksploatacyjnej.

Ponadto zgodnie z ustawą z dnia 14 grudnia 2012 roku o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21 z późniejszymi zmianami) roczne sprawozdania o produktach, opakowaniach i o gospodarowaniu odpadami z nich powstającymi sporządzają:

- ✓ wprowadzający opakowania oraz eksportujący opakowania, o którym mowa w ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi;

- ✓ wprowadzający produkty w opakowaniach, eksportujący i dokonujący wewnątrzwspólnotowej dostawy produktów w opakowaniach, o którym mowa w ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi;
- ✓ wprowadzający na terytorium kraju produkty, o których mowa w ustawie o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej;
- ✓ wprowadzający pojazdy, o którym mowa w ustawie z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji;
- ✓ wprowadzający sprzęt lub autoryzowany przedstawiciel;
- ✓ wprowadzający baterie lub akumulatory, o którym mowa w ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach.

Termin i miejsce składania sprawozdań

Podmioty obowiązane do sporządzania sprawozdań, o których mowa powyżej, składają je **w terminie do dnia 15 marca za poprzedni rok kalendarzowy** marszałkowi województwa właściwemu ze względu na miejsce: wytwarzania, zbierania lub przetwarzania odpadów, czy prowadzonej działalności.

Zbiorcze zestawienia danych o rodzajach i ilości odpadów o sposobach gospodarowania nimi oraz o instalacjach i urządzeniach służących do odzysku i unieszkodliwiania odpadów sporządza się zgodnie z wzorami dokumentów określonymi w rozporządzeniu Ministra Środowiska dnia 8 grudnia 2010 roku w sprawie zakresu informacji oraz wzorów formularzy służących do sporządzania i przekazywania zbiorczych zestawień danych o odpadach (Dz. U. z 2010 r., Nr 249, poz. 1674).

WAŻNE:

- ✓ Zgodnie z art. 237 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21 z późn. zm.), podmioty o których mowa w art. 73 i art. 75 w/w, obowiązane przed dniem wejścia w życie ustawy jw. do sporządzania i składania sprawozdań składają je, za lata 2012-2014, stosując przepisy dotychczasowe, z tym że ten, kto wbrew obowiązkowi, nie sporządza i nie przekazuje tych zbiorczych zestawień danych, sprawozdań lub wykazu zakładów przetwarzania lub wykonuje ten obowiązek nieterminowo lub niezgodnie ze stanem rzeczywistym podlega karze, o której mowa w art. 200 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (administracyjna kara pieniężna w wysokości 500 zł).
- ✓ Zgodnie z art. 232 ustawy z 14 grudnia 2012r. o odpadach - z dniem 23 stycznia 2016 roku wygasły wydane na podstawie przepisów „starej” ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku o odpadach następujące decyzje:
 - 1) zezwolenie na zbieranie odpadów,
 - 2) zezwolenie na odzysk lub unieszkodliwianie odpadów,
 - 3) decyzje wydane na podstawie art. 31 ust. 3 oraz art. 32 ust. 3 w zakresie zbierania, odzysku i unieszkodliwiania odpadów.

Do 22.01.2016 roku (włącznie) posiadacze decyzji wydanych na podstawie poprzedniej ustawy o odpadach powinni byli uzyskać nowe decyzje z zakresu gospodarowania odpadami. Za prowadzenie po tym czasie takiej działalności bez zezwolenia na zbieranie,

przetwarzanie lub unieszkodliwianie odpadów przewidziane są administracyjne kary pieniężne w wysokości od 1 000 do 1 000 000 złotych.

- ✓ Zezwolenia na transport odpadów wydane na podstawie przepisów „starej” ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach zachowują ważność na czas na jaki zostały wydane, nie dłużej jednak, niż do czasu upływu terminu do złożenia wniosku o wpis do rejestru, o którym mowa w art. 49 ust. 1 ustawy z 14 grudnia 2012r. o odpadach, lub z dniem uzyskania wpisu do tego rejestru, w przypadku, gdy wpis nastąpił w terminie wcześniejszym. Utworzenie rejestru ma nastąpić do dnia 24 stycznia 2018 r.. Do wydawania zezwoleń na transport odpadów do czasu utworzenia rejestru, stosuje się przepisy dotychczasowe (art. 233 ust. 1 ustawy z 14 grudnia 2012r. o odpadach).
- ✓ Wytwarzanie odpadów wymaga uzyskania pozwolenia właściwego organu ochrony środowiska tylko w przypadku, jeżeli **w wyniku eksploatacji instalacji** podmiot wytwarza powyżej 1 tony odpadów niebezpiecznych rocznie lub powyżej 5 tys. ton odpadów innych niż niebezpieczne rocznie.

Międzynarodowe przemieszczanie odpadów

Obowiązki wynikające z przepisów ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r., poz. 1048) i aktów wykonawczych oraz rozporządzeniu (WE) NR 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz. Urz. UE L 190 z 12 lipca 2006, str. 1-98)

Międzynarodowe przemieszczanie odpadów może być realizowane wyłącznie w trybie procedury uprzedniego pisemnego zgłoszenia i zgody. Organem właściwym do przeprowadzenia procedury związanej z międzynarodowym przemieszczaniem odpadów na terenie Polski jest Główny Inspektor Ochrony Środowiska. Dotyczy to wszystkich odpadów, które mają zostać poddane procesom unieszkodliwienia oraz wielu kategorii odpadów, które mają zostać poddane procesom odzysku. Zgłoszenie uznawane jest za dokonane prawidłowo, jeżeli właściwy organ miejsca przeznaczenia stwierdzi, że dokumenty zgłoszeniowy i przesyłania zostały wypełnione, a zgłaszający dostarczył informacje i dokumentację wyszczególnione w załączniku II części 1 i 2 Rozporządzenia (WE) NR 1013/2006, jak również wszelkie dodatkowe informacje i dokumentację, wyszczególnione w załączniku II część 3, do których dostarczenia został wezwany.

Zezwolenia na międzynarodowe przemieszczanie odpadów wymagane jest na:

- przywóz odpadów na teren kraju;
- wywóz odpadów poza teren kraju;
- tranzyt odpadów przez teren kraju.

Inną formą zezwoleń regulowanych ustawą z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r., poz. 104) jest tzw. zezwolenie wstępne. Udzielane jest ono na prowadzenie odzysku na rzecz podmiotu prowadzącego instalację w której odzysk jest dokonywany. Organem właściwym do wydania oraz cofnięcia w/w zezwoleń, jest Główny Inspektor Ochrony Środowiska. Wydanie i cofnięcie zezwolenia następuje w drodze decyzji administracyjnej. Główny Inspektor Ochrony Środowiska przed wydaniem zezwolenia na przywóz i na wywóz odpadów żąda dostarczenia kopii innych decyzji i postanowień:

- zezwolenia na przetwarzanie odpadów lub zezwolenia na zbieranie i przetwarzanie odpadów wydawanych w trybie przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz.U. z 2013 r., poz. 21 z późn. zm.) lub pozwolenia, o którym mowa w art. 181 ust. 1 pkt 1 i 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- kopii pozwoleń na emisję dotyczących instalacji, w której odpady miałyby być poddane odzyskowi lub unieszkodliwieniu;
- zaświadczenia albo oświadczenia o wpisie do rejestru Krajowego Rejestru Sądowego lub zaświadczenia albo oświadczenia o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej;

Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 24 czerwca 2008 r. w sprawie rodzajów odpadów, których przywóz w celu unieszkodliwiania jest zabroniony (Dz. U. Nr 119, poz. 769) określa rodzaje odpadów, których przywóz w celu unieszkodliwiania w procesach określonych jako D1 do D15 w dyrektywie 2006/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie odpadów (Dz. Urz. UE L 114 z 27.4. 2006, str. 9-21) jest zabroniony. Międzynarodowe przemieszczanie odpadów, z wyłączeniem przemieszczania

odpadów wewnątrz Unii Europejskiej odbywa się tylko w ściśle oznaczonych przejściach granicznych i wyznaczonych urzędach celnych określonych w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 11 lipca 2008 r. w sprawie wykazu przejść granicznych, którymi realizowane jest międzynarodowe przemieszczanie odpadów (Dz. U. Nr 123, poz. 800 z późn. zm.) oraz rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 23 sierpnia 2007 r. w sprawie urzędów celnych właściwych w sprawach międzynarodowego przemieszczania odpadów (Dz. U. Nr 155, poz. 1088, z późn. zm.). W przypadku stwierdzenia nielegalnego międzynarodowego przemieszczania odpadów albo na podstawie powiadomienia o nielegalnym przemieszczeniu, Główny Inspektor Ochrony Środowiska wszczyna z urzędu postępowanie administracyjne i wzywa w drodze postanowienia:

- zgłaszającego lub, jeżeli nie dokonano zgłoszenia, podmiot zobowiązany do dokonania zgłoszenia - jeżeli za nielegalne międzynarodowe przemieszczanie odpadów odpowiedzialność ponosi wysyłający odpady;
- odbiorcę odpadów - jeżeli za nielegalne międzynarodowe przemieszczanie odpadów odpowiedzialność ponosi odbiorca odpadów; do zastosowania procedur określonych w art. 24 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów nr 1013/2006 (Dz. Urz. UE L 190 z 12 lipca 2006, str. 1-98) określając termin realizacji działań wynikających z tych procedur, nie dłuższy niż 30 dni. Po bezskutecznym upływie terminu wskazanego w postanowieniu, Główny Inspektor Ochrony Środowiska, w drodze decyzji:
- nakazuje podmiotowi, który dokonał zgłoszenia, lub, jeżeli nie dokonano zgłoszenia, podmiotowi zobowiązanemu do dokonania zgłoszenia odebranie odpadów zwróconych z zagranicy oraz określa sposób gospodarowania tymi odpadami na terenie kraju - jeżeli za nielegalne międzynarodowe przemieszczanie odpadów odpowiedzialność ponosi wysyłający odpady z terenu kraju;
- nakazuje odbiorcy odpadów odesłanie ich do kraju wysyłki albo określa sposób gospodarowania tymi odpadami na terenie kraju - jeżeli za nielegalne międzynarodowe przemieszczanie odpadów odpowiedzialność ponosi wysyłający sprowadzone nielegalnie spoza terenu kraju;
- sposób gospodarowania tymi odpadami na terenie kraju - jeżeli za nielegalne międzynarodowe przemieszczanie odpadów odpowiedzialność ponosi odbiorca odpadów sprowadzonych nielegalnie na teren kraju;
- nakazuje transportującemu te odpady odesłanie ich do kraju wysyłki - jeżeli nieznanym jest wysyłający i odbiorca odpadów.

Przepisy karne i kary administracyjne:

Karze aresztu albo grzywny podlega każdy:

- kto wbrew obowiązkowi nie wykonuje decyzji nakazującej odesłanie odpadów, przywiezionych na teren kraju, do kraju wysyłki lub określającej sposób zagospodarowania tych odpadów na terytorium kraju
- kto uczestnicząc w międzynarodowym przemieszczaniu odpadów, wbrew obowiązkowi nie przedkłada uprawnionym organom lub osobom dokumentów lub informacji wymaganych w międzynarodowym przemieszczaniu odpadów.

Ustawa z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r., poz. 1048) przewiduje również obciążenie podmiotów prowadzących niezgodny z jej zapisami międzynarodowy przewóz odpadów dodatkowymi opłatami o charakterze kar pieniężnych. Organem wymierzającym kary pieniężne jest właściwy wojewódzki inspektor ochrony środowiska

Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska nakłada na:

- odbiorcę odpadów przywiezionych nielegalnie bez dokonania zgłoszenia, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości od 50.000 do 300.000 zł,
- wysyłającego odpady bez dokonania zgłoszenia, jeżeli takie zgłoszenie jest wymagane zgodnie z art. 3 rozporządzenia nr 1013/2006, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości od 50.000 do 300.000 zł,
- wysyłającego odpady, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości od 50.000 do 300.000 zł, jeżeli ten, choćby nieumyślnie, dokonał wysyłki odpadów:
 - 1) bez zgody zainteresowanych właściwych organów;
 - 2) gdy zgoda zainteresowanych właściwych organów została uzyskana w wyniku fałszerstwa, wprowadzenia w błąd lub oszustwa;
 - 3) w sposób, który nie jest zgodny ze sposobem określonym w dokumencie zgłoszenia transgranicznego przesyłania (przemieszczania) odpadów, o którym mowa w załączniku IA do rozporządzenia nr 1013/2006, lub w dokumencie przesyłania dotyczącym transgranicznego przesyłania (przemieszczania) odpadów, o którym mowa w załączniku IB do rozporządzenia nr 1013/2006.
- na odbiorcę odpadów, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości od 30.000 do 150.000 zł, jeżeli ten, choćby nieumyślnie:
 - 1) więcej niż jeden raz posługiwał się tym samym dokumentem przesyłania;
 - 2) przyjął większą ilość transportów niż była zgłoszona;
 - 3) przyjął większą ilość odpadów niż było to określone w zezwoleniu;
 - 4) nie wypełnił obowiązku potwierdzenia otrzymania odpadów przez prowadzącego instalację odzysku lub unieszkodliwiania odpadów w terminie 3 dni od ich odbioru;
 - 5) nie wypełnił obowiązku potwierdzenia dokonania odzysku lub unieszkodliwiania przez prowadzącego instalację odzysku lub unieszkodliwiania odpadów, w terminie 30 dni od dokonania odzysku lub unieszkodliwiania, nie później jednak niż w terminie jednego roku kalendarzowego od dnia otrzymania odpadów;
 - 6) nie wypełnił obowiązku przechowywania dokumentów związanych ze zgłoszeniem przemieszczania odpadów przez okres 3 lat od daty pierwszej wysyłki.
- wysyłającego odpady, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości od 30.000 do 150.000 zł, jeżeli ten, choćby nieumyślnie:
 - 1) więcej niż jeden raz posługiwał się tym samym dokumentem przesyłania;
 - 2) dokonał wysyłki większej ilości transportów niż była zgłoszona;
 - 3) dokonał wysyłki większej ilości odpadów niż było to określone w zezwoleniu;
 - 4) dokonał wysyłki odpadów bez powiadomienia na trzy dni robocze przed transportem wszystkich zainteresowanych właściwych organów.
- transportującego odpady, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości od 20.000 do 60.000 zł, jeżeli ten, choćby nieumyślnie:
 - 1) nie realizował przewozu ustaloną trasą przejazdu;
 - 2) nie jest wskazany w zezwoleniu jako przewoźnik odpadów;
 - 3) naruszył warunki dotyczące rodzaju opakowania odpadów;
 - 4) dokonywał przewozu odpadów bez dołączenia do transportu wszystkich wymaganych dokumentów;
 - 5) dokonywał przewozu odpadów z niewypełnionym prawidłowo lub niepodpisanym dokumentem przesyłania;
 - 6) dokonał wymieszania podczas transportu odpadów objętych odrębnymi zgłoszeniami;
 - 7) dokonywał przewozu odpadów wymienionych w załącznikach III, IIIA oraz IIIB bez informacji wymaganej na podstawie art. 18 rozporządzenia nr 1013/2006 lub gdy informacja nie została dołączona w formie określonej w załączniku VII do rozporządzenia nr 1013/2006.

Informacje dotyczące międzynarodowego przemieszczania odpadów znajdują się również na stronie Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska:

<http://www.gios.gov.pl/artykuly/podkategoria/42/Miedzynarodowe-przemieszczenie-odpadow>

Postępowanie z pojazdami wycofanymi z eksploatacji

Obowiązki wynikające z przepisów ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 25, poz. 202, z późn. zm.)

Pod pojęciem „pojazd” rozumie się pojazdy samochodowe zaliczone do kategorii M1 lub N1 oraz motorowery trójkołowe zaliczone do kategorii L2e (zgodnie z przepisami o ruchu drogowym), z wyjątkiem pojazdów historycznych:

- kategoria M1 - pojazdy samochodowe mające co najmniej cztery koła oraz zaprojektowane i wykonane do przewozu osób mające nie więcej niż osiem miejsc oprócz siedzenia kierowcy;
- kategoria N1 - pojazdy samochodowe mające co najmniej cztery koła oraz zaprojektowane i wykonane do przewozu ładunków mające maksymalną masę nieprzekraczającą 3,5 tony;
- kategoria L2e - motorowery trójkołowe o maksymalnej prędkości konstrukcyjnej nie większej niż 45 km/h i mające silnik, którego:
 - pojemność skokowa nie przekracza 50 cm³, w przypadku silnika z zapłonem iskrowym, lub
 - maksymalna użyteczna moc wyjściowa nie przekracza 4 kW, w przypadku innych silników ze spalaniem wewnętrznym, lub
 - maksymalna moc znamionowa jest nie większa niż 4 kW, w przypadku silnika elektrycznego.

Pozostałe kategorie pojazdów nie są objęte systemem zagospodarowania, o którym mowa w powyższej ustawie. Pojazdy te powinny być zagospodarowane w sposób bezpieczny dla środowiska, zgodnie z ogólnymi zasadami określonymi w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz.U. z 2013 r., poz. 21 z późn. zm.)

Właściciel pojazdu wycofanego z eksploatacji zobowiązany jest do:

- przekazania pojazdu przedsiębiorcy prowadzącemu stację demontażu lub przedsiębiorcy prowadzącemu punkt zbierania pojazdów (uwzględnionemu w wykazie prowadzonym przez marszałka województwa);
- złożenia wniosku o wyrejestrowanie pojazdu w terminie 30 dni od uzyskania od przedsiębiorcy prowadzącego stację lub punkt zbierania zaświadczenia o demontażu pojazdu.

Osoba przekazująca pojazd do stacji lub punktu zbierania zobowiązana jest okazać przedsiębiorcy dowód osobisty lub inny dokument potwierdzający tożsamość, dowód rejestracyjny i kartę pojazdu oraz dokument potwierdzający własność (w przypadku, gdy właścicielem jest inna osoba niż osoba wpisana w dowodzie rejestracyjnym).

Zbieranie pojazdów wycofanych z eksploatacji mogą prowadzić wyłącznie przedsiębiorcy prowadzący punkty zbierania pojazdów i przedsiębiorcy prowadzący stacje demontażu pojazdów.

Przedsiębiorca prowadzący punkt zbierania pojazdów jest obowiązany zapewnić bezpieczne dla środowiska i zdrowia ludzi zbieranie pojazdów wycofanych z eksploatacji.

Punkt zbierania pojazdów powinien spełniać poniższe wymagania:

- teren punktu zbierania pojazdów powinien być zabezpieczony przed dostępem osób postronnych (w tym ogrodzony);

- powierzchnia przeznaczona do magazynowania przyjmowanych pojazdów powinna być utwardzona, szczelna, nie mniejsza niż 200 m² oraz wyposażona w system odprowadzania ścieków przemysłowych kierowanych do separatora substancji ropopochodnych;
- na terenie punktu powinno się znajdować pomieszczenie do przyjmowania i obsługi osób przekazujących pojazdy;
- punkt zbierania powinien być wyposażony w:
 - wagę lub urządzenie z wbudowaną wagą, o skali ważenia nie mniej niż 3,5 Mg;
 - szafę metalową służącą do przechowywania dokumentów przyjętych pojazdów;
 - odpowiednią do jego powierzchni ilość sorbentów, zapewniających ochronę środowiska w przypadku ewentualnych wycieków płynów eksploatacyjnych z magazynowanych pojazdów.

Demontaż pojazdów może być prowadzony wyłącznie w wyznaczonych stacjach demontażu, spełniających wymagania określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 28 lipca 2005r. w sprawie minimalnych wymagań dla stacji demontażu oraz sposobu demontażu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 143, poz. 1206, z późn. zm.).

Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu pojazdów zobowiązany jest do:

- 1) przyjęcia każdego pojazdu wycofanego z eksploatacji, który posiada cechy identyfikacyjne pojazdu, o których mowa w art. 66 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu jest także obowiązany do przyjęcia pojazdu wycofanego z eksploatacji, dla którego brak jest dowodu rejestracyjnego lub który nie posiada cech identyfikacyjnych pojazdu, o których mowa w art. 66 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, a także odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji, jeżeli obowiązek przekazania tych odpadów do stacji demontażu wynika z postanowienia albo decyzji wydanych przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów (Dz. U. Nr 124, poz. 859, z późn. zm.)
- 2) niepobierania opłaty za przyjęcie pojazdów:
 - kompletnych i niezawierających dodatkowych odpadów, zarejestrowanych na terytorium kraju (przy czym za pojazd kompletny uważa się pojazd zawierający wszystkie istotne elementy, wskazane w rozporządzeniu Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 24 marca 2006 r. w sprawie listy istotnych elementów pojazdu kompletnego (Dz. U. Nr 58, poz. 407) i którego masa nie jest mniejsza niż 90% właściwej masy pojazdu);
 - niekompletnych przekazywanych przez Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej, Policję, Straż Graniczną, Służbę Celną, Służbę Więzienną, Inspekcję Transportu Drogowego, Biuro Ochrony Rządu, Centralne Biuro Antykorupcyjne, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Służbę Wywiadu Wojskowego, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, jednostki ochrony przeciwpożarowej oraz kontroli skarbowej;

Opłata może zostać pobrana od właściciela pojazdu, jeżeli jest spełniony co najmniej jeden z następujących warunków:

- 1) pojazd wycofany z eksploatacji nie jest zarejestrowany na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa

członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;

2) pojazd wycofany z eksploatacji:

a) jest niekompletny (za niekompletny pojazd uważa się pojazd, który nie zawiera co najmniej jednego istotnego elementu),

b) zawiera odpady, które zostały do niego dodane.

jedynie w przypadku przyjmowania od właściciela niekompletnego pojazdu wycofanego z eksploatacji. Opłata ta może przekraczać wysokości 10 zł za 1 kg brakującej masy pojazdu.

- 3) unieważnienia dowodu rejestracyjnego, karty pojazdu i tablic rejestracyjnych, a także wydania zaświadczenia o demontażu pojazdu – w przypadku przyjęcia pojazdu kompletnego;
- 4) wydania zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego pojazdu – w przypadku przyjęcia pojazdu niekompletnego, po ewentualnym uiszczeniu przez właściciela pojazdu stosowanej opłaty;
- 5) prowadzenia ewidencji zaświadczeń o demontażu pojazdu oraz zaświadczeń o przyjęciu niekompletnego pojazdu, wydanych przez niego i przez przedsiębiorców prowadzących punkty zbierania pojazdów z którymi podpisał umowę;
- 6) zapewnienia bezpiecznego dla środowiska i zdrowia ludzi przetwarzania pojazdów wycofanych z eksploatacji i powstających z nich odpadów (zgodnie z zasadami wskazanymi poniżej);
- 7) zapewnienia poziomu odzysku i recyklingu odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji w wysokości odpowiednio 95% i 85% masy pojazdów przyjętych do stacji rocznie (sposób obliczania poziomów odzysku i recyklingu określony został w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 14 października 2010 r. w sprawie obliczania poziomów odzysku i recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 202, poz. 1340);

1. Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu, który w roku kalendarzowym nie wykonał obowiązku, zapewnienia wymaganych poziomów odzysku i recyklingu odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych eksploatacji, jest obowiązany do obliczenia i uiszczenia bez wezwania opłaty za nieosiągnięcie wymaganego poziomu odzysku i recyklingu odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji, obliczanej odrębnie w przypadku nieosiągnięcia wymaganego poziomu odzysku lub recyklingu.

2. Opłatę za nieosiągnięcie wymaganego poziomu odzysku i recyklingu odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji oblicza się jako iloczyn stawki opłaty i brakującej masy odpadów niezbędnej do osiągnięcia wymaganego poziomu odzysku lub recyklingu odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji.

3. Stawka opłaty za nieosiągnięcie wymaganego poziomu odzysku i recyklingu odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji wynosi:

- 1) 0,05 zł za każdy kilogram brakującej masy odpadów niezbędnej do osiągnięcia wymaganego poziomu odzysku lub recyklingu odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji, w przypadku gdy do osiągnięcia wymaganego poziomu brakuje nie więcej niż 5%;
- 2) 0,1 zł za każdy kilogram brakującej masy odpadów niezbędnej do osiągnięcia wymaganego poziomu odzysku lub recyklingu odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji, w przypadku gdy do osiągnięcia wymaganego poziomu brakuje więcej niż 5%.

4. W przypadku nieosiągnięcia wymaganego poziomu odzysku lub recyklingu odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji przez co najmniej dwa kolejne lata, stawka opłaty za nieosiągnięcie wymaganego poziomu odzysku i recyklingu odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji do obliczenia opłaty należnej za drugi i każdy kolejny rok nieosiągnięcia wymaganego poziomu stanowi dwukrotność stawki określonej zgodnie z ust. 3.

5. Opłata za nieosiągnięcie wymaganego poziomu odzysku i recyklingu odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji jest uiszczana na odrębny rachunek bankowy urzędu marszałkowskiego, w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku, którego opłata dotyczy.

6. W przypadku stwierdzenia, że przedsiębiorca prowadzący stację demontażu, mimo ciążącego na nim obowiązku, nie uiszczył opłaty za nieosiągnięcie wymaganego poziomu odzysku i recyklingu odpadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji albo uiszczył opłatę w wysokości niższej od należnej, marszałek województwa wydaje decyzję, w której określa wysokość tej opłaty.

8) sporządzania i przedkładania Narodowemu Funduszowi Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz właściwemu miejscowo marszałkowi województwa, w terminie do dnia 15 marca każdego roku (za rok poprzedni), sprawozdania o:

- liczbie, markach, masie i roku produkcji pojazdów oraz masie pojazdów wycofanych z eksploatacji, przyjętych do stacji demontażu;
- masie odpadów poddanych odzyskowi, w tym recyklingowi, oraz przekazanych do odzysku, w tym recyklingu, a także masie przeznaczonych do ponownego użycia przedmiotów wyposażenia i części wymontowanych z pojazdów wycofanych z eksploatacji;
- przedsiębiorcach, którym przekazano odpady do odzysku, w tym recyklingu, z podaniem nazwy, siedziby i adresu albo imienia, nazwiska i adresu przedsiębiorcy;
- przedsiębiorcach, którym przekazano odpady do unieszkodliwiania, z podaniem nazwy, siedziby i adresu albo imienia, nazwiska, miejsca zamieszkania i adresu przedsiębiorcy;
- osiągniętym w danej stacji demontażu poziomie odzysku i recyklingu.

Prowadzący stację demontażu zobowiązany jest przechowywać dokumenty, na podstawie których sporządzane jest sprawozdanie przez 5 lat.

Przepisy karne i kary administracyjne związane z naruszaniem lub nierealizowaniem obowiązków wynikających z ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 25, poz. 202, z późn. zm.)

Przedsiębiorca wprowadzający pojazd, który:

- nie zapewnia oznaczania przedmiotów wyposażenia lub części pojazdów,
- nie przekazuje przedsiębiorcy prowadzącemu stację demontażu informacji dotyczących sposobu demontażu nowego typu pojazdu,
- nie składa zawiadomienia o podjęciu działalności w zakresie produkcji, importu lub
- wewnątrzwspólnotowego nabycia pojazdów lub składa zawiadomienie zawierające fałszywe dane podlega karze grzywny.

Producent oraz dokonujący wewnątrzwspólnotowego nabycia lub importu przedmiotów wyposażenia i części pojazdów, który nie udostępnia wprowadzającemu pojazd lub przedsiębiorcy prowadzącemu stację demontażu informacji dotyczących sposobu

demontażu, magazynowania lub testowania przedmiotów wyposażenia lub części pojazdu, które mogą być przeznaczone do ponownego użycia – podlega karze grzywny.

Użytkownik (właściciel) pojazdu, który nie przekazuje pojazdu wycofanego z eksploatacji do przedsiębiorcy prowadzącego stację demontażu lub przedsiębiorcy prowadzącego punkt zbierania pojazdów - podlega karze grzywny.

Przedsiębiorca prowadzący stację demontażu, który:

- nie przyjmuje pojazdu wycofanego z eksploatacji do stacji demontażu,
- nie wydaje właścicielowi pojazdu zaświadczenia o demontażu pojazdu/zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego pojazdu lub nie przekazuje tego zaświadczenia organowi rejestrującemu właściwemu ze względu na miejsce ostatniej rejestracji pojazdu,
- nie składa rocznego sprawozdania lub składa sprawozdanie nierzetelne podlega karze grzywny.

Prowadzenie stacji demontażu niezgodnie z przepisami ustawy skutkować może cofnięciem uzyskanego zezwolenia. Poświadczenie nieprawdy skutkuje natychmiastowym cofnięciem przez marszałka województwa pozwolenia na wytwarzanie odpadów lub pozwolenia zintegrowanego oraz jest przestępstwem w myśl przepisów ustawy kodeks karny.

Przedsiębiorca prowadzący punkt zbierania pojazdów, który:

- nie przyjmuje pojazdu wycofanego z eksploatacji do punktu zbierania pojazdów,
- nie wydaje właścicielowi pojazdu zaświadczenia o demontażu pojazdu /zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego pojazdu, podlega karze grzywny.

Prowadzenie punktu zbierania pojazdów niezgodnie z przepisami ustawy skutkować może cofnięciem uzyskanego zezwolenia.

Przedsiębiorca lub osoba, która poza stacją demontażu dokonuje:

- 1) usunięcia z pojazdów wycofanych z eksploatacji elementów lub substancji niebezpiecznych, w tym płynów,
- 2) wymontowania z pojazdów wycofanych z eksploatacji przedmiotów wyposażenia lub części nadających się do ponownego użycia,
- 3) wymontowania z pojazdów wycofanych z eksploatacji elementów nadających się do odzysku lub recyklingu

podlega karze pieniężnej od 10 000 do 300 000 zł.

Informacje dotyczące recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji znajdują się również na stronie Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska:

<http://www.gios.gov.pl/artykuly/podkategoria/39/Recycling-pojazdow-zuzytych>

Zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny

Z dniem 1 stycznia 2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1688)ⁱ. Ustawa określa środki służące ochronie środowiska i zdrowia ludzi przez zapobieganie niekorzystnym skutkom wytwarzania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego i gospodarowania nim lub przez ograniczanie tych skutków oraz ogólnych skutków wykorzystania zasobów i poprawę efektywności ich wykorzystania.

Zgodnie z art. 84 przedmiotowej ustawy, podmiot będący:

- 1) wprowadzającym sprzęt,
 - 2) autoryzowanym przedstawicielem,
 - 3) zbierającym zużyty sprzęt,
 - 4) prowadzącym zakład przetwarzania,
 - 5) prowadzącym działalność w zakresie recyklingu,
 - 6) prowadzącym działalność w zakresie innych niż recykling procesów odzysku,
 - 7) organizacją odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego
- podlega wpisowi do rejestru na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r., poz. 21 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 85 przedmiotowej ustawy podmiot będący:

- 1) wprowadzającym sprzęt,
 - 2) autoryzowanym przedstawicielem,
 - 3) zbierającym zużyty sprzęt,
 - 4) prowadzącym zakład przetwarzania,
 - 5) prowadzącym działalność w zakresie recyklingu,
 - 6) prowadzącym działalność w zakresie innych niż recykling procesów odzysku,
 - 7) organizacją odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego
- jest obowiązany do sporządzenia rocznego sprawozdania na zasadach i w trybie określonych w dziale V rozdziale 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r., poz. 21 z późn. zm.).

Ustawa z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1688) nakłada obowiązki na przedsiębiorców zajmujących się sprzętem elektrycznym i elektronicznym w następujących rozdziałach: 2 - Udostępnianie na rynku sprzętu, 3 - Autoryzowany przedstawiciel, 4 - Zabezpieczenie finansowe, 5 - Zbieranie oraz transport zużytego sprzętu, 6 - Przetwarzanie zużytego sprzętu, 7 - Działalność w zakresie recyklingu i innych niż recykling procesów odzysku, 8 - Organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego, 9 - Audyt zewnętrzny, 10 - Opłata produktowa, 11 - Przemieszczanie używanego sprzętu oraz zużytego sprzętu.

Administracyjne kary pieniężne i przepisy karne

Zgodnie z art. 91 przedmiotowej ustawy administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto:

- 1) będąc do tego obowiązany na podstawie art. 7 ust. 2 nie stosuje przy projektowaniu sprzętu wymagań dotyczących ekoprojektu ułatwiających ponowne użycie i przetwarzanie zużytego sprzętu, zgodnie z tym przepisem;
- 2) wbrew przepisowi art. 7 ust. 3 uniemożliwia ponowne użycie zużytego sprzętu przez stosowanie specyficznych rozwiązań projektowych lub procesów produkcyjnych;

- 3) wbrew przepisowi art. 12 ust. 1 nie umieszcza numeru rejestrowego na fakturze i innych dokumentach sporządzanych w związku z wprowadzaniem do obrotu sprzętu;
- 4) wbrew przepisowi art. 13 ust. 1 nie dołącza do sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych informacji wskazanych w tym przepisie;
- 5) wbrew przepisowi art. 13 ust. 2 pkt 1 nie informuje o systemie zbierania, w tym zwrotu, zużytego sprzętu;
- 6) wbrew przepisowi art. 13 ust. 2 pkt 2 nie informuje o roli, jaką gospodarstwo domowe spełnia w przyczynianiu się do ponownego użycia i odzysku, w tym recyklingu, zużytego sprzętu;
- 7) wbrew przepisowi art. 14 ust. 1 nie oznakowuje sprzętu symbolem selektywnego zbierania;
- 8) wbrew przepisowi art. 14 ust. 2 nie umieszcza w sposób wyraźny, czytelny i trwały oznakowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1, na sprzęcie, opakowaniu lub dokumentach dołączonych do sprzętu;
- 9) wbrew przepisom art. 15 ust. 3 nie przeznaczają na publiczne kampanie edukacyjne lub nie wnoszą na odrębny rachunek bankowy właściwego urzędu marszałkowskiego łącznie co najmniej 0,1% przychodów netto z tytułu wprowadzonego do obrotu sprzętu osiągniętych w poprzednim roku kalendarzowym albo nie rozlicza wykonania tych obowiązków w terminie, o którym mowa w art. 15 ust. 5;
- 10) wbrew przepisowi art. 16 ust. 2 nie informuje nabywców sprzętu o wysokości kosztów gospodarowania odpadami;
- 11) wbrew przepisowi art. 17 ust. 1 nie opracowuje informacji dotyczącej ponownego użycia i przetwarzania zużytego sprzętu, zawierającej w szczególności wskazanie poszczególnych części składowych oraz materiałów zawartych w sprzęcie, a także umiejscowienia w sprzęcie niebezpiecznych: substancji, mieszanin oraz części składowych;
- 12) wbrew przepisowi art. 17 ust. 3 nie przekazuje bezpłatnie informacji, o której mowa w art. 17 ust. 1;
- 13) wbrew przepisowi art. 18 ust. 1 nie organizuje i nie finansuje odbierania od zbierających zużyty sprzęt oraz przetwarzania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych;
- 14) wbrew przepisowi art. 19 ust. 1 nie organizuje i nie finansuje zbierania oraz przetwarzania zużytego sprzętu pochodzącego od użytkowników innych niż gospodarstwa domowe;
- 15) wbrew przepisowi art. 22 ust. 1 nie prowadzi dodatkowej ewidencji obejmującej informacje o masie wprowadzonego do obrotu sprzętu albo prowadzi ją niezgodnie ze stanem rzeczywistym;
- 16) wbrew przepisowi art. 22 ust. 3 nie przechowuje dodatkowej ewidencji oraz zaświadczeń o zużytym sprzęcie;
- 17) wbrew przepisom art. 23 nie zawiera umowy z prowadzącym zakład przetwarzania;
- 18) wbrew przepisowi art. 26 ust. 2 nie wyznacza autoryzowanego przedstawiciela;
- 19) wbrew przepisowi art. 26 ust. 5 nie wykonuje obowiązków określonych ustawą dla wprowadzającego sprzęt za pośrednictwem organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego;
- 20) wbrew przepisom art. 27 ust. 1 i art. 28 ust. 1 i 3 nie wnoszą zabezpieczenia finansowego albo nie wnoszą go w terminie;
- 21) wbrew zakazowi określonemu w art. 35 ust. 1 zbiera niekompletny zużyty sprzęt lub części pochodzące ze zużytego sprzętu;
- 22) wbrew przepisowi art. 37 ust. 1 nie odbiera nieodpłatnie zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży;
- 23) wbrew przepisowi art. 37 ust. 2 nie odbiera nieodpłatnie zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy sprzętu;
- 24) wbrew przepisowi art. 37 ust. 3 nie przyjmuje nieodpłatnie zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych;
- 25) wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3, lub kto udostępniając na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość nie przekazuje tych informacji w sposób

umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;

26) wbrew przepisom art. 39:

a) udostępnia na rynku sprzęt niezgodnie z art. 39 pkt 1 lit. a,

b) udostępnia na rynku sprzęt nieoznakowany zgodnie z art. 14 ust. 1,

c) nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu,

d) udostępnia na rynku sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych bez dołączonych do niego informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1;

27) wbrew przepisowi art. 40 ust. 1 nie przyjmuje nieodpłatnie zużytego sprzętu pomimo, że zużyty sprzęt nie stwarza zagrożenia, o którym mowa w art. 41 ust. 1;

28) wbrew przepisom art. 40 ust. 2 i 3 nie umieszcza w punkcie serwisowym informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu oraz informacji o możliwości nieodpłatnego przyjęcia zużytego sprzętu;

29) wbrew przepisom art. 43 nie wyposaża miejsc, w których jest magazynowany zużyty sprzęt, zgodnie z tymi przepisami;

30) wbrew przepisom art. 44 ust. 1 nie przekazuje zebranego zużytego sprzętu prowadzącemu zakład przetwarzania posiadającemu decyzję w zakresie gospodarki odpadami zezwalającą na przetwarzanie zużytego sprzętu powstałego ze sprzętu należącego do grupy sprzętu określonej w załączniku nr 1 do ustawy;

31) wbrew przepisowi art. 44 ust. 4 nie zapewnia zbierania i transportu zużytego sprzętu w warunkach optymalnych do przygotowania go do ponownego użycia, recyklingu oraz innych niż recykling procesów odzysku, w tym ograniczenia rozprzestrzeniania się niebezpiecznych substancji;

32) wbrew przepisom art. 45 nie przekazuje wójtowi, burmistrzowi albo prezydentowi miasta informacji, o których mowa w tych przepisach;

33) wbrew przepisom art. 46:

a) prowadzi demontaż zużytego sprzętu lub przygotowuje do ponownego użycia zużyty sprzęt oraz odpady powstałe po demontażu zużytego sprzętu poza zakładem przetwarzania,

b) nie prowadzi demontażu zużytego sprzętu, procesów recyklingu i innych niż recykling procesów odzysku, z wyjątkiem przygotowania do ponownego użycia, obejmujących przynajmniej usunięcie ze zużytego sprzętu płynów oraz postępowanie, o którym mowa w art. 46 ust. 2;

34) wbrew przepisowi art. 47 unieszkodliwia zużyty sprzęt przed poddaniem go przetwarzaniu, o którym mowa w art. 46;

35) wbrew przepisowi art. 49 nie przyjmuje co najmniej nieodpłatnie zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych od zbierającego zużyty sprzęt;

36) wbrew przepisom art. 50 nie wyposaża miejsc, w których jest magazynowany zużyty sprzęt przed poddaniem go przetwarzaniu, zgodnie z tymi przepisami;

37) wbrew przepisom art. 51 ust. 1 nie wyposaża zakładu przetwarzania zgodnie z tymi przepisami;

38) wbrew przepisowi art. 51 ust. 2 przyjmuje zużyty sprzęt do zakładu przetwarzania, który nie jest wyposażony zgodnie z art. 51 ust. 1;

39) wbrew przepisom art. 52 ust. 1 lub 2 nie przekazuje odpadów powstałych po demontażu zużytego sprzętu prowadzącemu działalność w zakresie recyklingu lub prowadzącemu działalność w zakresie innych niż recykling procesów odzysku, wpisanym do rejestru, albo prowadzącemu działalność w zakresie unieszkodliwiania odpadów;

40) wbrew przepisowi art. 52 ust. 6 nie przekazuje zużytych baterii i zużytych akumulatorów zbierającemu zużyte baterie lub zużyte akumulatory lub prowadzącemu zakład przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, o których mowa w ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach;

- 41) wbrew przepisom art. 53 ust. 1 i 4 nie wydaje wprowadzającemu sprzęt albo nie przekazuje marszałkowi województwa zaświadczenia o zużytym sprzęcie albo sporządza zaświadczenie niezgodnie ze stanem rzeczywistym;
- 42) wbrew przepisom art. 54, art. 56 i art. 58 nie przechowuje:
- zaświadczeń o zużytym sprzęcie,
 - zaświadczeń potwierdzających recykling,
 - zaświadczeń potwierdzających inne niż recykling procesy odzysku;
- 43) wbrew przepisom art. 55 ust. 1 i 4 oraz art. 57 ust. 1 i 4 nie wydaje prowadzącemu zakład przetwarzania albo nie przekazuje marszałkowi województwa zaświadczenia potwierdzającego recykling albo zaświadczenia potwierdzającego inne niż recykling procesy odzysku albo sporządza zaświadczenia niezgodnie ze stanem rzeczywistym;
- 44) wbrew przepisom art. 62 ust. 2 albo 3 nie przeznaczają na publiczne kampanie edukacyjne co najmniej 5% przychodów netto uzyskanych w poprzednim albo danym roku kalendarzowym albo nie rozlicza wykonania tego obowiązku w terminie, o którym mowa w art. 62 ust. 4;
- 45) wbrew przepisom art. 64 nie przedstawia marszałkowi województwa dokumentów, o których mowa w tych przepisach;
- 46) wbrew przepisom art. 66 nie przeprowadza audytu albo nie przeprowadza go w terminie;
- 47) wbrew przepisowi art. 70 ust. 2 nie przekazuje wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska oraz marszałkowi województwa uwierzytelnionej kopii sprawozdania z przeprowadzonego audytu albo nie przekazuje go niezwłocznie, nie później niż w terminie do dnia 15 maja roku następującego po roku kalendarzowym, którego audyt dotyczy;
- 48) wbrew przepisowi art. 70 ust. 3 nie przechowuje sprawozdania z przeprowadzonego audytu wraz z dokumentacją audytu przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, którego audyt dotyczy.

Zgodnie z art. 92 przedmiotowej ustawy administracyjne kary pieniężne wynoszą:

- w przypadkach, o których mowa w art. 91 pkt 4-10, 22-24, 26, 29, 30, 35, 39 i 40 - od 5000 zł do 500 000 zł;
- w przypadkach, o których mowa w art. 91 pkt 1-3, 12-14, 17-21, 33, 34, 36-38, 41 i 46 - od 10 000 zł do 500 000 zł;
- w przypadkach, o których mowa w art. 91 pkt 11, 15, 16, 25, 27, 28, 31, 32, 42, 43, 45, 47 i 48 - od 5000 zł do 300 000 zł;
- w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 44 - od 10 000 zł do 1 000 000 zł.

Przydatne adresy:

- [Ustawa z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym](#)
- [Strona Głównego Inspektora Ochrony Środowiska \(zakładka Gospodarka Odpadami → Zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny\)](#)
- [Rejestr prowadzony przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska](#)

ⁱ Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2016 r., z wyjątkiem:

- art. 102 pkt 2-6 oraz art. 108 pkt 2 i 3, które wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia;
- art. 110, który wchodzi w życie z dniem 10 września 2015 r.;
- art. 66-71 i art. 91 pkt 46-48, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2017 r.;
- art. 2 ust. 2 pkt 4-10, art. 5 ust. 2 i art. 104 pkt 1 lit. b, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2018 r.

Baterie i akumulatory

Ustawa z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach (Dz.U. z 2015 r. poz. 687 z późn. zm.) określa wymagania dotyczące wprowadzania do obrotu baterii i akumulatorów.

Ustawa ma na celu ograniczenie negatywnego wpływu baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów na środowisko przez redukcję ilości substancji niebezpiecznych w bateriach i akumulatorach oraz właściwe zbieranie i recykling powstających z nich odpadów.

<http://www.gios.gov.pl/pl/gospodarka-odpadami/baterie-i-akumulatory>

Ustawa reguluje prawa i obowiązki podmiotów:

- wprowadzających do obrotu baterie lub akumulatory,
- dystrybuujących baterie lub akumulatory,
- zbierających, przetwarzających, dokonujących recyklingu lub unieszkodliwienia zużytych baterii lub zużytych akumulatorów,
- użytkujących baterie lub akumulatory.

Główny Inspektor Ochrony Środowiska od dnia 1 października 2009 r. prowadzi rejestr wprowadzających baterie lub akumulatory oraz prowadzących zakłady przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów. W związku z wejściem w życie w dniu 23 stycznia 2013 r. ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r., poz. 21 z późn. zm.) stosownie do art. 214 pkt 4 i art. 220 pkt 3 i 5 tej ustawy przepisy o rejestrze prowadzonym przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska zostały uchylone. Zgodnie jednak z art. 235 ust. 2 ww. ustawy o odpadach Główny Inspektor Ochrony Środowiska prowadzący rejestr na podstawie przepisów dotychczasowych zakończy prowadzenie tego rejestru z dniem utworzenia rejestru, o którym mowa w art. 49 ust. 1 ww. ustawy, zwanego dalej „rejestrem prowadzonym przez marszałków województw”. Rejestr ten dotychczas nie został utworzony. Stosownie więc do art. 235 ust. 3 ww. ustawy do czasu utworzenia rejestru prowadzonego przez marszałków województw, do rejestru prowadzonego przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska stosuje się przepisy dotychczasowe, czyli przepisy ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach (Dz.U. 2015 poz. 687 z późn. zm.) sprzed nowelizacji tej ustawy dokonanej przez ustawę z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. Powyższe oznacza, że do czasu utworzenia rejestru prowadzonego przez marszałków województw mają zastosowanie m.in. przepisy art. 17, art. 19, art. 20, art. 21, art. 22, art. 23, art. 24 i art. 25 ww. ustawy o bateriach i akumulatorach, a co za tym idzie stosowane są również rozporządzenia dotyczące prowadzonych przez GIOŚ rejestru.

W celu zapewnienia spójności i ciągłości numeru rejestrowego z numerem rejestrowym nadanym zgodnie z przepisami o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym oraz wyeliminowania sytuacji, w której przedsiębiorcy będą posługiwać się dwoma numerami rejestrowymi, rejestr baterii i akumulatorów bezpośrednio powiązany został z rejestrem, prowadzonym przez GIOŚ, przedsiębiorców i organizacji odzysku sprzętu elektrycznego

i elektronicznego. Główny Inspektor Ochrony Środowiska, dokonując wpisu do rejestru, nadaje przedsiębiorcom podlegającym wpisowi numer rejestrowy i pisemnie zawiadamia przedsiębiorcę oraz marszałka województwa o nadanym numerze rejestrowym.

Przedsiębiorca przed rozpoczęciem działalności w danym zakresie, lub przed dokonaniem pierwszego wprowadzenia do obrotu baterii lub akumulatorów na terytorium kraju lub pierwszego przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów składa wniosek o wpis do rejestru.

Przedsiębiorca, który jednocześnie wykonujący działalność w obu zakresach, składa jeden wniosek o wpis do rejestru, obejmujący dane wymagane dla wniosku o wpis do rejestru w zakresie wykonywanej działalności gospodarczej.

Wprowadzający baterie lub akumulatory dołącza do wniosku uwierzytelnioną kopię dowodu uiszczenia opłaty rejestrowej.

Przedsiębiorca zagraniczny będący wprowadzającym baterie lub akumulatory wykonuje obowiązki wynikające z rejestracji za pośrednictwem osoby upoważnionej do jego reprezentowania zgodnie z art. 87 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584 z późn. zm.).

Wniosek o wpis do rejestru dla wprowadzającego baterie lub akumulatory zawiera następujące dane:

- firmę przedsiębiorcy oraz oznaczenie jego siedziby i adres,
- numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy,
- europejski numer identyfikacji podatkowej,
- informację o rodzaju wprowadzanych baterii i akumulatorów,
- informację o sposobie realizowania obowiązków wynikających z ustawy.

Wniosek o wpis do rejestru dla prowadzącego działalność w zakresie przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów zawiera następujące dane:

- firmę przedsiębiorcy oraz oznaczenie jego siedziby i adres,
- datę i oznaczenie miejsca wpisu przedsiębiorcy do ewidencji działalności gospodarczej albo do Krajowego Rejestru Sądowego,
- numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy,
- numer REGON przedsiębiorcy,
- informację o:
 - rodzajach przetwarzanych baterii i akumulatorów oraz o prowadzonych procesach przetwarzania i recyklingu,
 - stosowanych procesach przetwarzania i recyklingu,
 - miejscach prowadzenia procesu przetwarzania i recyklingu,
 - decyzjach związanych z gospodarką odpadami, zawierających datę wydania, czas obowiązywania, dane dotyczące mocy przetwórczych, oznaczenie organu wydającego decyzję oraz numer wydanej decyzji.

Wzór wniosku o wpis do rejestru prowadzonego przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska znajduje się pod adresem

http://www.gios.gov.pl/images/dokumenty/gospodarka_odpadami/baterie/rozp_wniosek_20090923.pdf

Ustawa z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach (Dz.U. z 2015 r. poz. 687 z późn. zm.) określa obowiązki dla podmiotów gospodarujących bateriami i akumulatorami:

- Rozdział 5 – obowiązki wprowadzających do obrotu baterie lub akumulatory,
- Rozdział 7 – obowiązki użytkowników końcowych,
- Rozdział 8 – obowiązki prowadzących miejsca odbioru,
- Rozdział 10 – obowiązki zbierających zużyte baterie lub zużyte akumulatory,
- Rozdział 11 – obowiązki prowadzących zakłady przetwarzania zużytych baterii lub zużytych akumulatorów.

Wskazówki dotyczące prawidłowego wypełniania przez przedsiębiorców rocznych sprawozdań dotyczących baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i zużytych akumulatorów dostępne są pod adresem:

http://www.gios.gov.pl/images/dokumenty/gospodarka_odpadami/baterie/wskazowki_20120217.pdf

Informacja dla podmiotów kontrolowanych o kryteriach jakimi inspektorzy WIOŚ kierują się dokonując oceny podczas kontroli

A . PODMIOTY KONTROLOWANE PO RAZ PIERWSZY

W przypadku podmiotów kontrolowanych przez WIOŚ po raz pierwszy, pod warunkiem, że kontrola nie jest przeprowadzana na wniosek stron (osoby prywatnej, samorządu, czy innej instytucji, bądź podmiotu, kiedy wyraźnie wskazana jest przyczyna dla której wnioskodawca wnosi o przeprowadzenie kontroli) obowiązują następujące kryteria:

1. Położenie zakładu/podmiotu kontrolowanego – jego lokalizacja.
2. Ryzyko wystąpienia poważnej awarii przemysłowej w wyniku prowadzonej działalności.
3. Rodzaj przedsięwzięcia bądź instalacji, którą podmiot użytkuje.
4. Wyposażenie w instalacje chroniące środowisko oraz sposób ich eksploatacji.
5. Ocena wypełniania wymagań ochrony środowiska wynikająca z przepisów takich jak: prawo ochrony środowiska, ustawa o odpadach, ustawa prawo wodne oraz inne ustawy szczegółowe (np. ustawa o sprzęcie elektrycznym i elektronicznym) oraz przepisy wykonawcze do w.w ustaw.
6. Zakładowe zarządzanie środowiskowe.

Ad 1.

Fundamentalne znaczenie w pierwszej ocenie kontrolowanego podmiotu ma jego lokalizacja.

Ocenia się tutaj czy położenie podmiotu jest zgodne z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, czy też nie jest zgodne.

Ocenie podlega również charakter sąsiedztwa zakładu, szczególnie z zabudowaniami mieszkalnymi, miejscami stałego, bądź czasowego przebywania ludzi (przedszkola, szkoły, domy pomocy społecznej, szpitale itp.).

Usytuowanie podmiotu względem obszarów chronionych przyrodniczo (parki narodowe, krajobrazowe, obszary chronionego krajobrazu, obszary Natura 2000).

W zależności od tych kryteriów ocenia się „wrażliwość” lokalizacji podmiotu kontrolowanego.

Od „bardzo wrażliwej” kiedy kontrolowany podmiot znajduje się w obszarach takich jak: uzdrowiska, obszary chronione przyrodniczo, tereny zabudowy mieszkaniowej, tereny stałego bądź czasowego przebywania ludzi, tereny rekreacyjno wypoczynkowe, tereny bezpośrednio przylegające do wód powierzchniowych stojących.

Poprzez „wrażliwą” kiedy podmiot kontrolowany jest zlokalizowany w obszarze najwyższej lub wysokiej ochrony głównych zbiorników wód podziemnych, wód powierzchniowych

płynących (rzek i potoków), obszarów chronionego krajobrazu, zabytków kultury materialnej obszarów szczególnie narażonych na azotany.

Do lokalizacji „średnio wrażliwych” zaliczamy tereny zalesione i użytki rolne, do „mało wrażliwych” nieużytki i użytki kopalne, natomiast jako tereny „bardzo mało wrażliwe” określamy tereny przemysłowe i tereny komunikacyjne.

Kierując się tym kryterium oceny zwiększa się częstotliwość kontroli podmiotów zlokalizowanych w obszarze ocenianym jako „bardzo wrażliwe” i „wrażliwe”.

Ad 2

Tutaj ocenia się czy kontrolowany zakład/podmiot zaliczany jest do zakładów:

- o dużym ryzyku wystąpienia awarii przemysłowej – ocenia się, że działalność takich zakładów obciążona jest bardzo dużym ryzykiem,
- o zwiększonym ryzyku wystąpienia takiej awarii - ocenia się, że działalność takich zakładów obciążona jest dużym ryzykiem,
- zaliczanych do potencjalnych sprawców wystąpienia poważnej, zakładów, w których poważna awaria miała miejsce w przeciągu ostatnich 4 lat - ocenia się, że działalność takich zakładów obciążona jest średnim ryzykiem,
- zakładów produkcyjnych, baz lub stacji paliw innych niż w.w, ale w których wykorzystuje się substancje niebezpieczne - ocenia się, że działalność takich zakładów obciążona jest małym ryzykiem,
- do pozostałych zakładów - ocenia się, że działalność takich zakładów obciążona jest bardzo małym ryzykiem.

WIOŚ ewidencjonuje dokładnie zakłady, gdzie zagrożenia wystąpienia awarii przemysłowej występuje lub też te zakłady gdzie to ryzyko jest zwiększone. Posiada też rejestr potencjalnych sprawców takich awarii. Zakłady takie posiadają odpowiednie służby oraz odpowiednie procedury. Częstotliwość kontroli w takich zakładach jest jednak większa, niż w zakładach gdzie ryzyko wystąpienia poważnej awarii przemysłowej w wyniku prowadzonej działalności jest małe.

Ad 3.

W tym przypadku do oceny rodzaju przedsięwzięcia czy instalacji służą następujące akty prawne:

1. Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 27 sierpnia 2014 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości. (Dz. U. z 2014 roku poz.11169).

2. Obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 2015 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2016 roku, poz. 71).

Instalacje mogące powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości.

Wykaz instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości jest przez WIOŚ corocznie aktualizowany i znajduje się na stronie Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony Środowiska w Krakowie.

<http://www.krakow.pios.gov.pl/>

Instalacje te, aby działać zgodnie z obowiązującym prawem, wymagają posiadania pozwolenia zintegrowanego.

Pozwolenie zintegrowane jest decyzją administracyjną wydaną przez Marszałka Województwa Małopolskiego, bądź przez właściwego terenowo (ze względu na lokalizację instalacji) starostę. Właściwość organu, wydającego pozwolenie zintegrowane reguluje zakwalifikowanie instalacji do przedsięwzięć wymienionych w § 2, bądź § 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 2015 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2016 roku, poz. 71). Jeśli wniosek o wydanie pozwolenia zintegrowanego obejmuje instalację zaliczaną do przedsięwzięć wymienionych w § 2 organem właściwym jest Marszałek Województwa Małopolskiego, jeśli zaś instalacja zaliczana do przedsięwzięć wymienionych w § 3 organem właściwym jest właściwy terenowo (ze względu na lokalizację instalacji) starosta.

Pozwolenie zintegrowane w przypadku nowych instalacji powinno być wydane, na wniosek władającego instalacją, przed przystąpieniem do użytkowania instalacji. Eksploatacja instalacji bez pozwolenia skutkuje zamknięciem instalacji - Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska wydaje decyzję w trybie art. 365 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U z 2013 roku, poz. 1232 z późn. zm).

Instalacje takie znajdują się pod specjalnym nadzorem WIOŚ i częstotliwość ich kontrolowania jest większa niż pozostałych.

Przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko.

Ustawodawca podzielił te przedsięwzięcia na dwa rodzaje:

Przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko *wymienione w § 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 2015 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2016 roku, poz. 71).*

Przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko wymienione w § 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 2015 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2016 roku, poz. 71).

Podział ten jest o tyle istotny, że dla przedsięwzięć wymienionych w § 2 na etapie ich lokalizacji, a następnie budowy, sporządzenie raportu oddziaływania na środowisko jest obligatoryjne. Inwestor planujący realizację takiego przedsięwzięcia do wniosku o wydanie decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych dołącza raport oddziaływania na środowisko.

Dla przedsięwzięć wymienionych w § 3 o potrzebie wykonania raportu decyduje organ samorządowy (wójt, burmistrz, prezydent miasta) po zasięgnięciu opinii terenowo właściwego inspektora sanitarnego oraz regionalnego dyrektora ochrony środowiska. W tym przypadku Inwestor planujący realizację takiego przedsięwzięcia do wniosku o wydanie decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych dołącza kartę charakterystyki przedsięwzięcia, a ostateczną decyzję o wydaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, ewentualnie o potrzebie wykonania raportu oddziaływania przed wydaniem tej decyzji podejmuje organ samorządowy

WIOŚ sprawdza do jakiej kategorii należy dane przedsięwzięcie i czy na etapie lokalizacji, wydawania pozwolenia na budowę, a następnie przystąpienia do użytkowania nie doszło do uchybień formalno-prawnych. Kiedy takie uchybienia miały miejsce, wtedy kierowany jest wniosek (do organów nadzoru budowlanego) o podjęcie stosownych działań.

Częstotliwość kontroli w podmiotach prowadzących instalacje zaliczane do przedsięwzięć wymienionych w § 2 jest większa, niż podmiotów wymienionych w § 3, bądź też nie ujętych w w.w rozporządzeniu .

Za każdym razem, w przypadku pierwszej kontroli WIOŚ sprawdzany jest stan formalno-prawny danej instalacji w aspekcie przepisów ustawy „Prawo budowlane”. Pierwszym, podstawowym dokumentem, który należy okazać kontrolującemu jest decyzja – pozwolenie na użytkowanie obiektu, ewentualnie zgłoszenie instalacji/obiektu do właściwego organu nadzoru budowlanego, jeśli taka decyzja nie była wymagana na etapie pozwolenia na budowę.

Ad 4.

Wyposażenie w instalacje chroniące środowisko oraz sposób ich eksploatacji.

WIOŚ sprawdza czy:

1. Dana instalacja musi posiadać urządzenia chroniące środowisko.

Wymóg wyposażenia w instalacje, bądź urządzenia chroniącego środowisko wynikają:

- z mocy prawa (np. wszystkie nowobudowane stacje paliw muszą być wyposażone w urządzenia ochrony atmosfery zapobiegające emisji węglowodorów podczas tankowania samochodów, czy napełniania zbiorników magazynowych),
- z decyzji na korzystanie ze środowiska (np. w decyzji pozwolenie na wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza organ wydający pozwolenie umieszcza obowiązek wyposażenia instalacji w odpylacz, dopalacz itp., w decyzji pozwolenie wodnoprawne umieszcza obowiązek zainstalowania separatora, osadnika itp.)
- z dokumentacji technicznej i ruchowej urządzenia,
- z innych decyzji (np. z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach), bądź decyzji wójta, burmistrza lub prezydenta miasta wydanej w trybie art. 363 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U z 2013 roku, poz. 1232 z późn. zm).

W przypadku, gdy brak jest urządzeń ochrony środowiska wojewódzki inspektor ochrony środowiska może wstrzymać użytkowanie takiej instalacji jeśli jej funkcjonowanie zagraża zdrowiu, życiu ludzi, bądź powoduje pogorszenie stanu środowiska w znacznych rozmiarach.

2. Czy wyposażenie w instalacje chroniące środowisko jest wystarczające.

Po pierwsze badane jest czy zamontowane urządzenie jest zgodne z decyzjami, wymaganiami prawnymi, bądź dokumentacją techniczną, o której mowa powyżej. Kiedy wyposażenie nie jest zgodne z w.w warunkami może być wydana, tak jak w przypadku nr 1 decyzja o wstrzymaniu użytkowania instalacji.

Badane jest również (o ile istnieją możliwości pomiarowe), czy dotrzymane są, pomimo zastosowania innego urządzenia, warunki pozwolenia na korzystanie ze środowiska, bądź dopuszczalne standardy.

3. Czy urządzenia bądź instalacje chroniące środowisko są eksploatowane w sposób poprawny.

Badany jest, w trakcie kontroli, stan techniczny urządzenia, czy dane urządzenie jest konserwowane i przeglądane zgodnie ze specyfikacją techniczną, bądź wymogami prawa.

W przypadku uchybień podmiot może być ukarany karą grzywny (mandatem), bądź w przypadku poważnych nieprawidłowości, kierowany jest wniosek do sądu, bądź do organów ścigania.

Częstotliwość kontroli jest większa w zakładach, które nie posiadają, bądź nie wyposażają instalacji w urządzenia zgodne z wymaganiami.

W przypadku, gdy instalacje chroniące środowisko są eksploatowane w sposób nieprawidłowy przeprowadzane są kontrole sprawdzające, po wyznaczeniu terminu usunięcia nieprawidłowości.

Ad 5.

Ocena wypełniania wymagań ochrony środowiska wynikająca z przepisów ustaw podstawowych takich jak:

- ✓ z dnia 27 kwietnia 2001 r. prawo ochrony środowiska (Dz. U z 2013 roku, poz. 1232 z późn. zm),
- ✓ z dnia 14 grudnia 2012 o odpadach (Dz U z 2013 roku, poz. 21 z późn. zm),
- ✓ z dnia 18 lipca 2001 roku prawo wodne (Dz U z 2015 roku, poz.469 z późn.zm.),

oraz przepisy wykonawcze do w.w ustaw, i innych przepisów szczegółowych np. ustawa o sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, ustawa o bateriach i akumulatorach itp.

Ocenię podlegają podmioty, które winny posiadać pozwolenia/ pozwolenie na korzystanie ze środowiska.

Jakie pozwolenia winien posiadać przedsiębiorca prowadzący instalację można sprawdzić na stronie:

http://archiwum.ekoportal.gov.pl/dla_przedsiębiorców_i_inwestorów/PoradnikDlaPrzedsiębiorców/inny/PO_0.html

1. Zakłady które nie posiadają wymaganego prawem pozwolenia/ pozwoleń na korzystanie ze środowiska.

Dla takich podmiotów częstotliwość kontroli jest zwiększona i stosowane są wszystkie narzędzia prawne w celu zmuszenia podmiotu do uzyskania stosownych pozwoleń/ pozwolenia.

Wojewódzki inspektor ochrony środowiska może, w przypadku braku stosownego pozwolenia, wydać decyzję wstrzymującą użytkowanie instalacji, zgodnie z art. 367 ust.1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska.

Może też, na wniosek zakładu, wyznaczyć termin uzyskania takiego pozwolenia, zgodnie z art. 367 ust. 2 z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska.

Oprócz działań administracyjnych na podmioty działające bez wymaganego pozwolenia nakładane są grzywny i kary pieniężne.

Innym narzędziem prawnym, które powoduje, iż „opłaca się” posiadać pozwolenie jest fakt, że opłaty za gospodarcze korzystanie ze środowiska, które przedsiębiorca powinien wносить na konto Marszałka Województwa Małopolskiego, w przypadku

braku pozwolenia są podwyższane o 500% kwoty należnej. WIOŚ sprawdza prawidłowość naliczania takich opłat. W przypadku, gdy są naliczone w sposób nieprawidłowy zawiadamiany jest o tym fakcie Marszałek, który prowadzi postępowanie administracyjne w trybie ustaw karno-skarbowych.

Szczegóły związane z naliczaniem i wnoszeniem opłat za gospodarcze korzystanie ze środowiska znajdują się na stronie:

<http://bip.malopolska.pl/umwm/Article/get/id,850988.html>

2. Zakłady permanentnie przekraczające warunki posiadanego pozwolenia/pozwoleń na korzystanie ze środowiska.

Dla takich podmiotów częstotliwość kontroli jest zwiększona.

Oprócz wstrzymania użytkowania instalacji stosownie do przepisów zawartych w art. 367 ust.1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, nakładane są grzywny pieniężne oraz kary pieniężne za przekroczenie warunków pozwolenia/pozwoleń.

W takich przypadkach, jeśli przekroczenia są znaczące, wojewódzki inspektor ochrony środowiska może wystąpić do organu wydającego pozwolenie o cofnięcie pozwolenia, a w przypadku, gdy w wyniku takiej działalności nastąpią szkody w środowisku zawiadamia organy ścigania.

3. Zakłady sporadycznie przekraczające warunki posiadanego pozwolenia/pozwoleń na korzystanie ze środowiska.

Takie podmioty są kontrolowane częściej niż podmioty, gdzie nie stwierdza się naruszeń.

Obowiązuje w tym przypadku taki sam tryb postępowania jak opisany powyżej.

4. Zakład, który nie wykonał obowiązku zgłoszenia instalacji do eksploatacji, bądź nie złożył informacji lub postępuje niezgodnie ze zgłoszeniem, lub złożoną informacją.

Wobec podmiotów, dla funkcjonowania których nie jest wymagane posiadanie pozwolenia na korzystanie ze środowiska a jedynie zgłoszenie instalacji (stosownie do art. 152 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska) częstotliwość kontroli jest mniejsza, ale za nie wykonanie obowiązku zgłoszenia instalacji do eksploatacji, bądź nie złożenia informacji lub postępowanie niezgodnie ze zgłoszeniem, lub złożoną informacją nakładane są grzywny pieniężne.

Ad 6.

Zakładowe zarządzanie środowiskowe jest kryterium bardzo pomocnym przy ocenie zwiększenia, bądź zmniejszenia częstotliwości kontroli WIOŚ w danym zakładzie.

W przypadku gdy w zakładzie funkcjonuje system ISO 14 001 bądź EMAS zakład posiada procedury pozwalające na samokontrolę. W takich przypadkach częsta kontrola WIOŚ nie jest konieczna.

Zatrudnienie przez zakład własnych, sprawnych i wykwalifikowanych służb, zajmujących się ochroną środowiska również, w ocenie kontrolujących poprawia funkcjonowanie zakładu w aspekcie środowiskowym i nie wymaga przeprowadzania tak częstych kontroli jak w zakładach, które takich służb nie posiadają.

W ostatnich latach przeprowadzane są kontrole w oparciu o dokumenty tj. wyniki badań automonitoringowych. Jeśli dany zakład wykonuje, przez własne, bądź zleca wykonanie badań/pomiarów laboratorium akredytowanemu, przesyła do WIOŚ wyniki tych badań, wtedy można zmniejszyć częstotliwość kontroli wykonywanej w terenie, o ile wyniki tych badań/pomiarów potwierdzają dotrzymywanie warunków pozwoleń.

B . PODMIOTY KTÓRE BYŁY JUŻ KONTROLOWANE PRZEZ WIOŚ

Podmiot, który był już kontrolowany przez WIOŚ musi zwrócić uwagę na to czy po kontroli zostały wydane ZARZĄDZENIA POKONTROLNE ewentualnie inne DECYZJE ADMINISTRACYJNE.

Bezwzględnie należy przestrzegać terminów ich realizacji.

Za nie wykonanie zarządzeń pokontrolnych , bądź nie poinformowanie WIOŚ w ustalonym terminie o realizacji poszczególnych obowiązków grozi grzywna pieniężna oraz powtórna kontrola.

Niedotrzymanie terminu uzyskania pozwolenia na korzystanie ze środowiska skutkuje natomiast decyzją o wstrzymaniu użytkowania instalacji.

Jeśli kontrola WIOŚ nie wykazała żadnych uchybień, wtedy termin ponownej kontroli zależy od kryterium oceny jaka była przeprowadzona podczas pierwszej kontroli – patrz pkt.A.

C. PODMIOTY KONTROLOWANE NA PODSTAWIE WNIOSKÓW

Ok. 30% kontroli prowadzonych rocznie przez WIOŚ, to kontrole przeprowadzane na wniosek: obywateli, organów samorządowych, organów i instytucji rządowych, posłów, senatorów RP czy radnych do samorządów.

Kontrole na wniosek, są przeprowadzane, zgodnie z tokiem opisanym w pkt. A, jeśli podmiot jest kontrolowany po raz pierwszy lub też zgodnie z zasadami opisanymi w pkt. B jeśli jest to kontrola kolejna.

Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej nie nakłada na WIOŚ obowiązku informowania o zamiarze przeprowadzenia kontroli interwencyjnej, a zatem w przeciwieństwie do kontroli planowych nie przesyła się zawiadomienia o zamiarze podjęcia czynności kontrolnych.

Jeśli prowadząc działalność nie przestrzegasz przepisów o ochronie środowiska, jeśli sąsiedzi, zgłaszali ci, że prowadzona działalność powoduje uciążliwości, jeśli miałeś kontrole innych organów, które wykazały nieprawidłowości związane z przestrzeganiem przepisów ochrony środowiska, możesz się spodziewać kontroli WIOŚ.

D. PODMIOTY KTÓRE KONTROLOWANE SĄ NA WNIOSEK WŁASNY

Niektóre przepisy szczególne, ewentualnie wymagania związane z pozyskaniem funduszy ekologicznych, bądź unijnych, nakładają na zakład obowiązek uzyskania opinii WIOŚ.

Ponieważ ten rodzaj kontroli obejmuje bardzo często kontrolę WIOŚ we wszystkich aspektach środowiska, celowym jest wstępne telefoniczne, bądź pisemne uzgodnienie tego co będzie kontrolowane i jakie dokumenty należy do kontroli przygotować.

Często, w przypadku gdy wnioskodawca był już wcześniej kontrolowany przez WIOŚ, może okazać się, że opinia będzie wydana bez potrzeby przeprowadzania kontroli w terenie, jedynie w oparciu o posiadane przez WIOŚ, ewentualnie dostarczone przez wnioskodawcę dokumenty.

E. CO WIOŚ SPRAWDZA PODCZAS KONTROLI?

Oprócz wszystkich aspektów szeroko omówionych w pkt. A i B podczas kontroli kontrolujący będzie żądał następujących informacji i dokumentów:

1. Dokumentów dotyczących stanu formalno-prawnego w aspekcie prowadzenia działalności (szczególnie dotyczy to spółek cywilnych, działających w oparciu o umowy cywilno-prawne niedostępne w bazach Krajowego Rejestru Sądowego, czy bazy CEIDG).

2. Do wglądu: akty prawne potwierdzające prawo władania instalacją/zakładem (akt własności, umowy dzierżawy/użyczenia, akty notarialne kupna, wypisy z ksiąg wieczystych, itp.)
3. Dokumenty dotyczące stanu formalno-prawnego obiektów/instalacji w zakresie ustawy prawo budowlane (decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach, pozwolenia na budowę, pozwolenia na użytkowanie, opinie innych organów jeśli były wymagane) i inne dokumenty takie jak: odbiory techniczne, świadectwa dopuszczenia przez organy dozoru – jeśli wymagane).
4. Opisy technologiczne instalacji, dokumentacje techniczno-ruchowe instalacji, informacje na temat parametrów technicznych i ruchowych urządzeń, inne dokumenty dotyczące aspektów środowiskowych takie jak: operaty, raporty oddziaływania.
5. Dane na temat: wielkości produkcji, zatrudnienia i jego struktury, zużycia energii, surowców i paliw.
6. Prowadzone ewidencje i sprawozdania: np. ewidencje wytwarzanych odpadów, karty przekazania odpadów, sprawozdania składane do marszałka nt. opłat za gospodarstwo korzystanie ze środowiska, wyniki pomiarów automonitoringowych, godziny pracy instalacji, dzienniki eksploatacji instalacji i urządzeń.
7. Wszelkie inne dokumenty, których zażąda kontrolujący, np. faktury zakupu surowców, produktów, paliw itp. oraz inne dokumenty wynikające z przepisów szczególnych oraz specyfiki prowadzonej działalności.

Informacje objęte tajemnicą handlową, patentową czy inną wynikającą z przepisów szczególnych mogą być, na żądanie kontrolowanego podmiotu zastrzeżone w protokole końcowym.

Każda kontrola WIOŚ jest zakończona pisemnym protokołem, do którego kontrolowany może wnieść pisemne uwagi i zastrzeżenia w terminie 7 dni od daty podpisania protokołu, bądź też odmówić podpisania protokołu, ale odmowa podpisania protokołu musi być również przedstawiona w formie uzasadnienia pisemnego.

Zasady przestrzegania przepisów ochrony środowiska w zakresie gospodarki chemikaliami

ROZPORZĄDZENIE REACH

Rozporządzenie (WE) 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 roku w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE weszło w życie 1 czerwca 2007 r.

Jego celem jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia i środowiska oraz propagowanie nowoczesnych metod oceny ryzyka stwarzanego przez substancje przy jednoczesnym zagwarantowaniu ich swobodnego obrotu na rynku wewnętrznym i wsparciu konkurencyjności i innowacyjności.

Rozporządzenie REACH wprowadziło liczne zmiany w prawodawstwie dotyczącym chemikaliów. Zasadniczym zwrotem w podejściu do kwestii nadzoru nad bezpieczeństwem chemicznym jest przeniesienie ciężaru wykonywania oceny ryzyka dla substancji chemicznych z państw członkowskich na przedsiębiorców. Zmieniły się przepisy odnośnie wprowadzania substancji chemicznych na rynek. Pojawił się między innymi obowiązek rejestrowania substancji chemicznej w jej postaci własnej, w preparacie, czy w wyrobie, jeżeli wielkość jej produkcji lub importu wynosi co najmniej 1 tonę/rok. Jednym z nowych wymogów rozporządzenia REACH dot. przedsiębiorców jest sporządzanie raportów bezpieczeństwa chemicznego, oraz scenariuszy narażenia.

Zadania Inspekcji Ochrony Środowiska w zakresie REACH.

Właściwość organów administracji w zakresie wykonywania zadań i obowiązków wynikających z rozporządzenia REACH określa ustawa z dnia 25 lutego 2011 roku o substancjach chemicznych i ich mieszaninach (Dz. U. 2015 poz. 1203). Inspekcja Ochrony Środowiska sprawuje nadzór nad przestrzeganiem przepisów ustawy w zakresie zagrożeń dla środowiska dotyczących (art. 29 pkt 1):

a) prawidłowości kart charakterystyki w zakresie:

- postępowania w przypadku niezamierzonego uwolnienia substancji lub mieszaniny do środowiska,
- magazynowania substancji lub mieszaniny,
- postępowania z odpadami,
- informacji ekologicznych,

b) spełnienia przez dalszych użytkowników obowiązków określonych w art. 37 ust. 5 i 6 rozporządzenia nr 1907/2006, dotyczących stosowania środków kontroli ryzyka - w zakresie niezbędnym do zapewnienia, że ryzyko dla środowiska jest odpowiednio kontrolowane,

c) przestrzegania warunków zezwolenia wydanego zgodnie z przepisami tytułu VII rozporządzenia nr 1907/2006 na stosowanie substancji chemicznych, zawartych w załączniku XIV do rozporządzenia nr 1907/2006,

d) przestrzegania przez dalszych użytkowników przepisów dotyczących ograniczeń produkcji, obrotu i stosowania substancji chemicznych i ich mieszanin, zgodnie z art. 26

ustawy, lub przepisów, o których mowa w art. 67 rozporządzenia nr 1907/2006 - w zakresie swoich kompetencji,

e) przestrzegania przepisów rozporządzenia nr 1907/2006 dotyczących substancji odzyskiwanych w postaci własnej lub jako składnik mieszaniny;

Szczegółowe informacje dotyczące m.in. obowiązków przedsiębiorców wynikających z REACH można znaleźć pod poniżej zamieszczonymi odnośnikami:

- <http://reach.gov.pl/>
- <http://www.reach-info.pl/>

Informacje dla inwestorów zamierzających oddać do użytkowania obiekt budowlany lub instalację

Z dniem 19 sierpnia 2007 r. weszła w życie ustawa z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zmianie ustawy - Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2007 r., Nr 88 poz. 587 z późn. zm). Ustawa ta zmieniła art. 56 ustawy Prawo budowlane w taki sposób, że inwestor nie jest już zobowiązany do zawiadamiania organu Inspekcji Ochrony Środowiska o zakończeniu budowy obiektu budowlanego i zamiarze przystąpienia do jego użytkowania, w trybie tego przepisu.

Jednocześnie obowiązuje art. 76 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. 2013 poz. 1232 z późn. zm.), który stanowi że:

„na 30 dni przed terminem oddania do użytkowania nowo zbudowanego lub przebudowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji realizowanych jako przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko, w rozumieniu ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, inwestor jest obowiązany poinformować wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o planowanym terminie:

- oddania do użytkowania nowo zbudowanego lub przebudowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji;
- zakończenia rozruchu instalacji, jeżeli jest on przewidywany"

Obowiązek, o którym mowa w cyt. przepisie dotyczy przedsięwzięć:

- mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko,
- mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko,

określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. 2016 poz. 71). Tylko w przypadku gdy zrealizowane przedsięwzięcie mieści się w kategoriach określonych w ww. rozporządzeniu, inwestor jest zobowiązany do złożenia do wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska zawiadomienia w trybie art. 76 ust. 4 ww. ustawy Prawo ochrony środowiska.

Niedopełnienie obowiązku określonego w art. 76 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska zagrożone jest grzywną wymierzaną na podstawie art. 331 tej ustawy. Ponadto należy przypomnieć, że zgodnie z treścią art. 76 ust. 1 i 2 ww. ustawy, nowo zbudowany lub przebudowany obiekt budowlany, zespół obiektów lub instalacja nie mogą być oddane do użytkowania, jeżeli nie spełniają wymagań ochrony środowiska, do których należą:

- wykonanie wymaganych przepisami lub określonych w decyzjach administracyjnych środków technicznych chroniących środowisko,
- zastosowanie odpowiednich rozwiązań technologicznych, wynikających z ustaw lub decyzji,
- uzyskanie wymaganych decyzji określających zakres i warunki korzystania ze środowiska,

W związku z tym pożądanym jest, aby do zawiadomienia, kierowanego do wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, dołączyć informację wskazującą, że obiekt zaliczany jest do

przedsięwzięć, o których mowa w art. 59 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, a także dokumenty potwierdzające spełnianie powyższych wymagań; m.in. pozwolenia i zezwolenia związane z realizacją inwestycji, pozwolenia i zezwolenia dotyczące korzystania ze środowiska, wymagane przepisami szczególnymi, wyniki pomiarów kontrolnych.

Równocześnie należy pamiętać, że zgodnie z art. 365 ustawy Prawo ochrony środowiska, w odniesieniu do nowo zbudowanego lub przebudowanego obiektu budowlanego zespołu obiektów lub instalacji związanych z przedsięwzięciem zaliczonym do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, wojewódzki inspektor ochrony środowiska obowiązany jest wstrzymać w drodze decyzji:

- oddanie do użytkowania, jeżeli nie spełniają one wymagań ochrony środowiska, o których mowa w art. 76,
- użytkowanie w przypadku stwierdzenia niedotrzymywania wynikających z mocy prawa standardów emisyjnych albo określonych w pozwoleniu warunków emisji w okresie 30 dni od zakończenia rozruchu,
- użytkowanie, jeżeli w ciągu 5 lat od oddania do użytkowania zostanie ujawnione, iż przy oddawaniu do użytkowania nie zostały spełnione wymagania ochrony środowiska, o których mowa w cyt. art. 76 ustawy Prawo ochrony środowiska i nie są one nadal spełnione, a inwestor nie dopełnił obowiązku poinformowania wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o fakcie oddania do eksploatacji instalacji lub obiektów.

Przepisy dotyczące spełniania wymagań zasadniczych dla wyrobów wprowadzanych do obrotu, w tym urządzeń użytkowanych na zewnątrz pomieszczeń oraz opakowań stosowanych do pakowania produktów i wyrobów (dot. głównie producentów, upoważnionych przedstawicieli, importerów)

WYMAGANIA ZASADNICZE DLA URZĄDZEŃ:

Wymagania zasadnicze dla urządzeń określa rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2005r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń używanych na zewnątrz pomieszczeń w zakresie emisji hałasu do środowiska (Dz.U. z 2005r. Nr 263, poz.2202 z późn. zm.), w związku z art. 9 ustawy z dn. 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz.U. z 2014 r., poz.1645 z późn. zm.).

Par.6 ust.2 w/w rozporządzenia określa zakres deklaracji zgodności, par. 9 i 10 - określają procedury oceny zgodności (dla urządzeń wg zał. nr 1 – podlegających ograniczeniu emisji hałasu oraz dla urządzeń wg zał. nr 3 - podlegających tylko oznaczeniu gwarantowanego poziomu mocy akustycznej - symbol LWA).

Oznakowanie urządzeń

Wymagania dot. oznakowania zgodności CE i oznakowania gwarantowanym poziomem mocy akustycznej LWA określa rozdział 3 par. 22 (wzór oznakowania zawarto w zał. nr 5 do w/w rozporządzenia).

WYMAGANIA ZASADNICZE DLA OPAKOWAŃ:

Wymagania zasadnicze dla opakowań określono w ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2013 r. poz. 888, z późn. zm.):

Obowiązki producenta/importera opakowań określono w rozdziale 3 art. 11 w/w ustawy (t.j. minimalizacja masy i objętości opakowań; przydatności do recyklingu materiałowego; min. zawartości substancji stwarzających zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi lub dla środowiska; maksymalnej zawartości sumy 4 metali ciężkich tj. ołowiu, kadmu, rtęci i chromu 6-cio wartościowego do 100 mg/kg).

Znakowanie opakowań określa art. 15 w/w ustawy (znakowanie jest dobrowolne). Jeśli producent podejmie się znakowania opakowań musi to uczynić zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 3 września 2014 r. w sprawie wzorów oznakowania opakowań (Dz.U. 2014 poz. 1298), znakowanie dotyczy głównie rodzajów materiałów zastosowanych do produkcji opakowań oraz przydatności do recyklingu i wielokrotnego użytku opakowań.

Sprawozdawczość w zakresie gospodarki opakowaniami określa art. 45 ustawy.

Przestrzeganie przepisów w zakresie zapobiegania wystąpieniu poważnych awarii

Poważną awarią w rozumieniu art. 3 pkt 23 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. *Prawo Ochrony Środowiska* (Dz. U. 2013 poz. 1232 z późn. zm.) jest zdarzenie, w szczególności emisja, pożar lub eksplozja, powstałe w trakcie procesu przemysłowego, magazynowania lub transportu, w których występuje jedna lub więcej niebezpiecznych substancji, prowadzące do natychmiastowego powstania zagrożenia życia lub zdrowia ludzi lub środowiska lub powstanie takiego zagrożenia z opóźnieniem. Przez poważną awarią przemysłową rozumie się zgodnie z art. 3 pkt 24 w/w poważną awarię w zakładzie.

Ochrona środowiska przed poważną awarią oznacza zapobieganie zdarzeniom mogącym powodować awarię oraz ograniczanie jej skutków dla ludzi i środowiska. W zakresie przeciwdziałania poważnym awariom do zadań Inspekcji Ochrony Środowiska zgodnie z art. 29 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. *o Inspekcji Ochrony Środowiska* (Dz. U. 2013 poz. 686 z późn. zm.) należy:

- 1) kontrola podmiotów, których działalność może stanowić przyczynę powstania poważnej awarii (zakłady o dużym ryzyku wystąpienia awarii kontrolowane są co najmniej raz w roku, a co najmniej raz na 3 lata kontrola przeprowadzana jest w zakładach o zwiększonym ryzyku wystąpienia poważnej awarii),
- 2) badanie przyczyn powstawania oraz sposobów likwidacji skutków poważnych awarii dla środowiska,
- 3) prowadzenie rejestru zakładów, których działalność może być przyczyną wystąpienia poważnej awarii, w tym zakładów o zwiększonym ryzyku wystąpienia awarii i o dużym ryzyku wystąpienia awarii w rozumieniu przepisów o ochronie środowiska.

W przypadku wystąpienia poważnej awarii lub zdarzeń o znamionach poważnej awarii Inspekcja Ochrony Środowiska współdziała w akcji ich zwalczania z organami właściwymi do jej prowadzenia (głównie Państwową Strażą Pożarną) oraz sprawuje nadzór nad usuwaniem skutków tych awarii.

Zakład stwarzający zagrożenie wystąpienia poważnej awarii przemysłowej, w zależności od rodzaju, kategorii i ilości substancji niebezpiecznej znajdującej się w zakładzie uznaje się za zakład o zwiększonym ryzyku wystąpienia awarii (ZZR), albo za zakład o dużym ryzyku wystąpienia awarii (ZDR). Kryteria klasyfikacji zakładów zawarte są w Rozporządzeniu Ministra Rozwoju z dnia 29 stycznia 2016 r. w sprawie rodzajów i ilości znajdujących się w zakładzie substancji niebezpiecznych, decydujących o zaliczeniu zakładu do zakładu o zwiększonym lub dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej (Dz. U. 2016 poz. 138).

Obowiązki prowadzącego zakład zwiększonego ryzyka (ZZR).

Każdy, kto zamierza prowadzić lub prowadzi zakład niebezpieczny (**ZZR lub ZDR**) jest obowiązany do zapewnienia, aby zakład ten był zaprojektowany, wykonany, prowadzony i likwidowany w sposób zapobiegający awariom przemysłowym i ograniczający ich skutki dla ludzi i środowiska.

Do głównych zadań **prowadzącego zakład o zwiększonym ryzyku** w zakresie zapobiegania poważnym awariom, w myśl ustawy Prawo ochrony środowiska (POŚ), należy:

- zgłoszenie zakładu właściwemu organowi Państwowej Straży Pożarnej i wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska (zgłoszenia wymaga także każda istotna zmiana ilości lub rodzaju substancji niebezpiecznej albo jej charakterystyki fizykochemicznej, pożarowej i toksycznej, technologii lub profilu produkcji - na 30 dni przed wprowadzeniem zmiany),
- sporządzenie programu zapobiegania poważnym awariom i przedłożenie go przed uruchomieniem zakładu lub jego części, właściwemu organowi PSP i wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska. Uruchomienie zakładu może nastąpić po upływie 30 dni od dnia otrzymania programu zapobiegania awariom przez właściwy organ PSP, jeżeli organ ten nie niesie sprzeciwu w drodze decyzji,
- opracowanie i wdrożenie systemu zarządzania bezpieczeństwem stanowiącego element ogólnego systemu zarządzania i organizacji zakładu, opartego na ocenie ryzyka,
- podanie do publicznej wiadomości, na stronie internetowej zakładu, informacji dotyczących m.in. sposobów ostrzegania i postępowania społeczeństwa w przypadku wystąpienia awarii przemysłowej, uzgodnionych z właściwymi organami Państwowej Straży Pożarnej.

Właściwym organem PSP dla zakładu o zwiększonym ryzyku jest komendant powiatowy Państwowej Straży Pożarnej.

Obowiązki prowadzącego zakład dużego ryzyka (ZDR).

Do głównych zadań prowadzącego zakład o dużym ryzyku w zakresie zapobiegania poważnym awariom, w myśl ustawy POŚ, należy:

- zgłoszenie zakładu właściwemu organowi PSP i wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska (zgłoszenia wymaga także każda istotna zmiana ilości lub rodzaju substancji niebezpiecznej albo jej charakterystyki fizykochemicznej, pożarowej i toksycznej, technologii lub profilu produkcji - na 30 dni przed wprowadzeniem zmiany),
- sporządzenie programu zapobiegania poważnym awariom i przedłożenie go przed uruchomieniem zakładu lub jego części, właściwemu organowi PSP i wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska. Uruchomienie zakładu może nastąpić po upływie 30 dni od dnia otrzymania programu zapobiegania awariom

przez właściwy organ PSP, jeżeli organ ten nie niesie sprzeciwu w drodze decyzji,

- opracowanie i wdrożenie systemu zarządzania bezpieczeństwem stanowiącego element ogólnego systemu zarządzania i organizacji zakładu, opartego na ocenie ryzyka,
- opracowanie raportu o bezpieczeństwie oraz przedłożenie go przed uruchomieniem zakładu właściwemu organowi PSP i wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska. Uruchomienie zakładu może nastąpić po zatwierdzeniu raportu przez właściwy organ PSA, po uzyskaniu opinii wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska,
- opracowanie wewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego, a w razie zagrożenia awarią przemysłową lub jej wystąpienia - niezwłoczne przystąpienie do jego realizacji oraz dostarczenie właściwemu organowi PSP informacji niezbędnych do opracowania zewnętrznego planu operacyjno-ratowniczego, z uwzględnieniem transgranicznych skutków awarii przemysłowych, przed uruchomieniem zakładu.
- podanie do publicznej wiadomości, na stronie internetowej zakładu, informacji dotyczących m.in. sposobów ostrzegania i postępowania społeczeństwa w przypadku wystąpienia awarii przemysłowej, uzgodnionych z właściwymi organami Państwowej Straży Pożarnej, oraz dostarczanie tych informacji podmiotom i instytucjom, które mogą zostać dotknięte skutkami awarii.

Właściwym organem PSP dla zakładu o dużym ryzyku jest komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej.

Obowiązek zgłoszenia awarii przez prowadzącego zakład kategorii ZDR oraz ZZR.

W razie wystąpienia awarii przemysłowej prowadzący zakład kategorii ZDR, ale również prowadzący zakład kategorii ZZR, są obowiązani (art. 264 POŚ) do:

- natychmiastowego zawiadomienia o tym fakcie właściwego organu PSP oraz wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska,
- niezwłocznego przekazania wymienionym organom informacji:
 - okolicznościach awarii,
 - niebezpiecznych substancjach związanych z awarią,
 - umożliwiających dokonanie oceny skutków awarii dla ludzi i środowiska,
 - o podjętych działaniach ratunkowych, działaniach mających na celu ograniczenie skutków i zapobieżenie powtórzeniu się awarii,
 - stałej aktualizacji powyższych informacji, odpowiednio do zmiany sytuacji.

Zgłaszanie poważnych awarii do GIOŚ

Na podstawie rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 30 grudnia 2002 r. w sprawie poważnych awarii objętych obowiązkiem zgłoszenia do Głównego Inspektora Ochrony

Środowiska, wydanego zgodnie z art. 31 ust. 4 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska, poważne awarie są objęte obowiązkiem zgłoszenia do Głównego Inspektora Ochrony Środowiska.

Rozporządzenie określa:

1. kryteria charakteryzujące poważne awarie, objęte obowiązkiem zgłoszenia do Głównego Inspektora Ochrony Środowiska przez organy administracji właściwe do zwalczania poważnych awarii;
2. terminy zgłoszenia poważnych awarii, o których mowa w pkt 1;
3. zakres informacji zawarty w zgłoszeniu o poważnej awarii.

Więcej informacji dotyczących poważnych awarii (m.in. rejestr poważnych awarii objętych obowiązkiem zgłoszenia do GIOŚ, baza danych kart charakterystyk) można znaleźć na stronie Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska pod poniższym linkiem:

<http://www.gios.gov.pl/pl/powazne-awarie>